

Julij 2020

Sredozemlje 2020

Italija

1. julij 2020, sreda

Oristano: Torre Vecchia - Torre Grande - Ala Birdi

Julij je in Italijani so prižgali vročino na polno.

Že zjutraj je bilo 27, 28 stopinj, čez dan je termometer pokazal v barki 34,5°C in zunaj 38,6.

Tudi voda je toplejša.

To izkoristim za čiščenje podvozja barke in pregled cinkov.

Cink na kobilici je skoraj nedotaknjen in ne vem, če je to dobro ali slabo. Možno je, da je pač kobilica tako dobro odeta v epoksi, da ne pride do čisto nič galvanskega toka (dobro), možno pa je, da je slab stik med cinkom in kobilico (slabo). Bolj je verjetna prva množnost. Tudi sicer so zdaj vsi skozniki plastični in v vodi ni kaj dosti kovine, razen pogonske osi in vijaka.

Tam pa je cink na vijaku, ki pa je kar dobro pojedjen.

Pravilo je, da je treba cink zamenjati, ko ga manjka polovica. Tale bo kmalu zrel za zamenjavo.

Po večkratnem kopanju se prestaviva pred Torre Grande. Čez čas imava kontrolo finančne policije.

Pregled vseh dokumentov, malo smo počvekali, opozorila sta naju na prihajajoče slabo vreme - lepo od njiju.

Izvedela sva tudi, da so boje zdaj plačljive.

Pred nekaj dnevi, ko sva šla gor še niso bile in web stran parka ni ponujala plačila, sedaj pa je treba plačati.

Ker nisva vedela nisva plačala, sicer bi naju to spanje stalo 15€.

Tudi če sidraš na lastnem sidru je isto. V bistvu je to vstopnina v nacionalni park.

Če sem prav razumel sta fanta samo povedala, da če greva spat nazaj v park, da morava plačat. Nič ni rekel glede prejšnje noči, čeprav je vedel, da sva bila na boji. Mogoče pa pride položnica?

Verjetno sedaj bolj obveščajo, saj je aplikacija nova in ljudje še ne vedo, prej je bilo pač zastoj in smo se navadili.

Potem grem s čolnom raziskovat okolico.

Izlet okoli marine in v reko je bil čista polomija. po nekaj sto metrih je čez reko most, ki ima pod njim gosto rešetko.

Mogoče je tam ribogojnica, lahko pa, da je to za filtriranje smeti. A okolica mi kaže na ribogojnico.

Grem pač nazaj.

Na poti nazaj se dvigne prav dober veter in iz brisače naredim špinaker, ugasnem motor in jadram. Nisem hiter, a sem vesel, kot radio, da tako lepo jadram na brisačo. Smer lahko spreminjam 30°levo ali desno kaj več pa ne gre.

Potem grem na obalo pri velikem stolpu. Tam žal ni trgovine (svež kruh in paradižnik bi prav prišel), čeprav je kraj kar velik. Imajo pa nekaj deset picerij.

Pojem sladoled in se vrnem na barko.

Neugodni valovi prihajajo v zaliv, zato se po pregledu vremenskih napovedi in dejanskega stanja odločiva, da se prestaviva.

Greva v južni krak zaliva.

Najboljša mesta so žal zasedli vojaki in se tja ne sme, greva pač sidrat čisto na mejo njihovega območja.

Upam, da bo noč mirna.

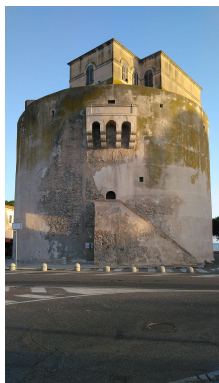
Danes sva imela dva plova: Za prvega sploh nisva prižgala motorja - ne za zaluščanje polja boj, ne za sidranje ob marini.

Preplula sva vsega 4,5 NM s povprečno hitrostjo 2,9 vozla, max 4 vozle, samo na flok.

Za drugi plov pa sva lovila zadnjo svetlobo za slalomiranje med ribjo farmo in školjčičem in sva zato motorsailala.

Drugi plov je bil dolg 7,04 NM s povprečno hitrostjo 5,1 vozla, porabila sva tudi eno uro motorja.

Jutri pa proti jugu, da uideemo slabemu vremenu, sicer morava v kakšno marino za dober teden.

Torre Grande je res kar velik stolp.

2. julij 2020, četrtek

Ala Birdi - S.Petro: plaža di Guidi

Originalni dnevnik za 2.7.2020 sem pomotoma zbrisal, če ga kdo ima se priporočam zanj. Tule še enkrat pišem po spominu za dva dni nazaj:

Noč je bila še kar v redu. Škoda, da je vojska prepovedala dostop v najboljši in dobro zaščiten del zaliva, a tudi tu se je dalo spati.

Danes imava dolgo pot, zato kar zgodaj odrineva, čeprav še ni nič vetra, a danas morava prepluti 40 milj proti jugu, saj vmes ni dobrih sidrišč za veter, ki je napovedan. Iz Lionskega zaliva namreč začanja nažigati mistral, ki je tukaj hud veter. Napovedujejo večmeterske valove in veter čez 30 vozlov. V takem pač ni modro sidrati na priveterni strani.

Popoldan začne pihati in lepo napredujeva. Valovi so že veliki in jadranje je utrujajoče. Takoj, ko malo ne paziš se treščiš v nekaj trdega.

Najin cilj je Calaseta, sidrišča na otočku Antioco. To je malo jugovzhodno od Carlofotreja. Pravijo, da je sidrišče boljše, kot izgleda na prvi pogled. In res mi za severozahodnik tole sidrišče od daleč ne izgleda ravno najboljše, saj je odprto vse do Francije.

Ko prideš bližje pa se vidi, kako nekaj plitvin in trije valobrani marine in luke Calaseta pravzaprav kar dobro zaščitijo sidrišče takoj pod zadnjim valobranom. To je plitvo sidrišče, sidra se v 3 m vodo.

Žal je celoten res dober del sidrišča poln lokalnih čolnov in manjših jadrnic na bojah.

Midva bi sicer lahko sidrala zraven, a bi bila že delno izpostavljena in v primeru, da se veter le malo obrne bi se znašla v 2,5 m vodi čisto blizu čeri za krmo in precej blizu čolnov na bojah. Če se bi tukaj razvil val bi se lahko okreplil zaradi majhne globine in bi postalo nevarno.

Zato se raje odločiva za sidrišče na sosednjem otočku sveti Peter, ki je oddaljen le slabe 4 milje čez preliv.

Tam sva že bila in sidrušču zaupava. Sicer naj lahko pride nekaj vala okrog otočka, a v bistvu je dobro zaščiten pred severozahodnikom.

Očitno nisva edina, ki tako misliva, saj smo v zalivu 4 barke za čez noč (dnevni gumic ne štejem): dve enotrupni jadrnici, en katamaran in en trimaran. Ta trimaran sva že večkrat videla na raznih koncih Sardinije. Izgleda, da imajo podobno pot, kot midva.

Dolga pot je danes za nama, celih 50 milj sva danes prevozila po velikih valovih in sva dobro utrujena. Vseeno si privoščiva še kopanje, da spereva s sebe sol, ki jo je pršec napihal na naju. Voda se je občutno shladila.

3. julij 2020, petek

S.Petro: plaža di Guidi - Porto Tuelada

Zjutraj me zbudi tišina - okrog sedmih nič ne piha in to je nenavadno, saj je pihalo cel večer in tudi ponoči.

Grem ugasnit sidrno lučko, pogledam naokrog in se zavlečem nazaj v posteljo.

Ob osmih je že vse normalno in piha severozahodnik slabih 15 vozlov.

Dve barki sta že izginili, trimaran ravno dviguje glavno jadro (na prvo krajšavo), ko midva pijeva kavico v kokpitu.

Danes nimava dolge poti, a treba je izginiti z zahodne obale preden bo cel kažin. Saj za temle otočkom svetega Petra sva kar dobro zaščiteni, ampak cel teden pa ne bi ostal tule. Ko bodo valovi zunaj dosegli 2 ali 3 metre mogoče tudi tukaj ne bo več prijetno.

Ker piha morava prižgati motor, da ne mučiva sidrnega vinča. Ta je namenjen temu, da vleče verigo in sidro, ne pa da proti vetru vleče še težko barko. Pa še Lili bo oprala en stroj perila in 10 minut motorja bo verjetno že malo dogrelo vodo. Napovedan je kar konkreten veter v krmo, zato glavno jadro ostane v vreči. Razvijeva flok in počasi pujsava z vetrom mimo otoka Antioco.

Deset milj imava do rta in dokler St. Peter dela senco vetru gre malo bolj počasi, potem pa pospešimo iz 4 na dobrih 5 vozlov na mali flok. Hja, če bi zdaj imela razvito genovo bi šli verjetno 7, ampak itak je do ovinka le 10 milj. Občasno, ko je veter čisto s krme odvijem še viharnika in metuljkamo. Kakšne opazne razlike v hitrosti nisem zabeležil.

Pred rtom vidiva nasedlo ladjo.

Nanjo že cel teden opozarjajo po VHF-u kot na veliko nevarnost za navigacijo.

Ladja je nasedla na čeri, ki so same po sebi večja nevarnost za navigacijo. Se pa že bolje vidi veliko tovorno ladjo, kot pa nekaj skal, ki občasno razpenijo gladino morja. Vse skupaj pa je manj kot 100m od obale, kjer itak nihče ne bi smel pluti. A važno, da imajo kaj za razlagat na radiu.

Po rtu spremeniva kurz za 30°, s tem dobimo veter s polkrme in lahko natrimam flok tako, da imamo delno laminarni tok zraka ob jadrju in plujemo nekaj hitreje. Okrog 6. So pa valovi vedno večji in plovba ni več tak užitek. Veter se jača in pravega vetra je že okrog 30 vozlov, mi vozimo okrog 6, torej imamo navideznega vetra okrog 25.

13 milj imava to smer. Mimo otoka La Vacca (krava) z malim otočkom Vitello (teliček), proti jugu pa vidimo še otok Del Torro (bik).

Rt Tuelada je visok klif in pričakujem kar zanimivo doživetje, ko ga bova obplula v 30 vozlih vetra in valu, ki krepko presega meter. Ob takem rtu pride ponavadi do lokalnega ojačanja vetra, valovi pa se odbijajo od navpičnih skal in povzročijo konfuzno morje.

In res naju rt ni razočaral.

Ko se mu bližava naju dobro poškropi en val, ki je hudomušno preskočil bok Herona in tako nato še eden. K sreči sva to pričakovala in sva prej dobro zaprla barko. Nato nabije še veter, ki v sunkih krepko presega 30 vozlov in precej spremeni smer glede na veter na odprtem.

Pospraviva flok in razvijeva samo viharno jadro.

Tu vozim na roke, saj avtopilot ne vidi refula, ki prihaja in ne more vnaprej odpojati z vetrom, da ublaži reful.

Za referenco:

Velikost genove na Heronu je 60 m², velikost floka je 43 m², velikost viharnika je borih 15 m².

Za rtom imava veter v bok. Nimava daleč, dobrih 5 milj je do sidrišča, in rodeo je kar zanimiv (zdi se mi, da Lili ne uživa toliko).

Vetra je ves čas okrog 30 z močnejšimi sunki. Sunki so bolj izraziti, saj piha čez precej razčlenjen hribovit del otoka. Prostora, da se razvije val ni veliko - okrog ene milje ali manj, ampak prasci valovi so kratki in nas ves čas naskakujejo. Ko tak val zadene v bok Herona se raztrešči in brizgne navzgor, kjer ga zgrabi veter in ga razprši čez nas.

Saj je čisto zabavno, ker je tega le 5 milj. Če bi to trajalo cel dan bi bilo pa resno moteče.

Na tisto malo flikico od viharnika vozimo od slabih 4 do dobrih 5 vozlov, občasno videvam šestico, a nas valovi precej zaustavljajo. Brez težav držimo smer in bi šlo tudi precej višje v veter, če bi bilo treba. Preliv med otočkom Rossa in Sardinijo uspešno zvozimo in nato zavijemo v sidrišče pri marini a tu rabimo že motor, saj je vetra manj.

Tule so tri dobra sidrišča eno zraven drugega, a kadar piha močan maestral priporočajo sidrišče takoj za marino, saj ima zaradi konfiguracije terena precej manj vetra kot ostali dve.

In res, na sidrišči je veter precej bolj znosnih 10 vozlov, s sunki do 20. To je pol manj, kot le nekaj sto metrov prej.

Zvečer žvižga veter močnejše, zdaj je zunaj verjetno že prav živahno in sem vesel, da sva varno sidrana.

Saj res. Včeraj sem odkril vzrok skrivnostnega vdora vode v kalužo: Rahlo je puščal pokrov za čiščenje prednjega rezervoarja pitne vode. Ko delamo vodo iz morja se vedno polni prvi tank, ko je ta poln pa odprem še enega od zadnjih in se potem voda preliva iz enke v dvojko ali trojko. Ta čas je enka čisto do roba polna in ima celo nekaj malega nadtlaka. Slabo zaprt pokrov pa je bil vzrok vode v barki.

Takrat, ko sem vodo opazil (mogoče dva, tri dni nazaj) nisem mogel ugotoviti, ali gre za sladko ali morsko vodo, saj je bilo morje zelo razburkano in je tista voda dodobro oplaknila vse notranje dele pod dvojnimi rebri barke in je bila videti umazana in slana. Zdaj imamo malo bolj čisto barko pod podnicami in pod rebri. Tesnilo sem namazal in malo bolje privil in sedaj bi moralo bit v redu.

Danes sva preplula 29 milj, večino z vetrom v krmo. Na motorju ni nobene nove ure, hitrosti jadrnja pa so bile precej različne.

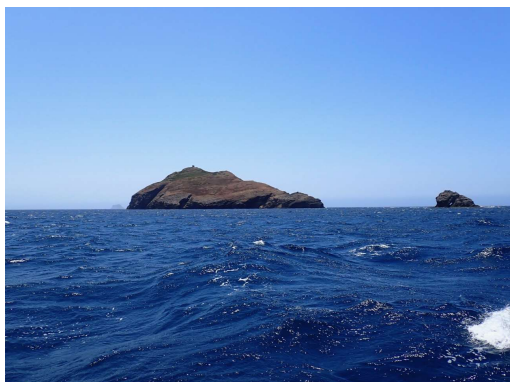
Na koncu je povprečna hitrost bila 4,9 vozla, max pa 7,9, vetra pa v začetku 15 do 20, potem 20 do 30, proti koncu pa konstantnih 30 z nekaj močnejšimi refuli. Tale maestral se ne šali.

Prvi pogled na nasedlo ladjo pred rtom. Na kovu imam vodo od izpiranja iz pralnega stroja. Včasih jo prestrežem in z njo sperem sol s palube. Dvakrat porabljena voda.

Kar dobro je nasedla.

Otoček krava, desno teliček, v ozadju v meglici bik.

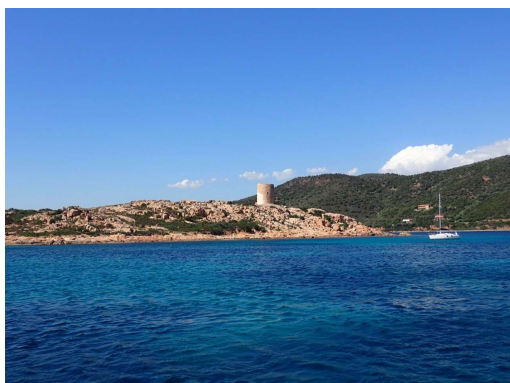
Takoj za rtom Tuelada je voda povsem gladka.

Samo na viharnik vozimo proti sidrišču. Pred nami je turistična ladjica.

Na desni otoček (tista bolj berla gmeta), pred nami stolp (majčken) zraven sidrišča.

V sidrišču je voda čista in mirna, a hladnejša. Veter je očitno že zmešal vodo.

4. julij 2020, sobota

Porto Tuelada - Porto di Malfatano

Celo noč je žvižgalo brez pavze, a sidrišče je prav nenavadno mirno. Vala ni niti za vzorec, razen tistih 15 cm, ki se naredi od plaže do barke.

Še največji val dela Heron, ko pleše na sidru ob sunkih vetra. Hrup pa je moteč in utruja. Veter žvižga med priponami, cerade ropotajo, vreča jadra plapola in sidro se zateguje. To človeka utruja, saj nehote misliš na to, da lahko popusti veriga ali pa da veter strga bimini.

Za Tuelado sva imela velike načrte: Malo na obalo, pa z avtobusom do mesta, kjer je kakšna trgovina, morda celo najem avta in izlet po Sardiniji.

Ampak piha tako, da sploh ne dava čolna v vodo. Do obale bi bila vsa mokra. In ker kruha nimava več niti v skrinji ga speče Lilika. To je prvič, da sprobamo pečico in dobro se je izkazala (Lilika in pečica). Kruh je ravno prav pečen, ni zažgan, ni suh. Skratka nimam pripomb. Oblika je super rustikalna, a to je dobra lastnost, okus pa res dober.

Naredila je kruh s sodo bikarbono, da nama ni bilo treba čakati, da testo vzhaja.

Ko je kruh pečen odsidrava in greva pogledat za rt še tretje sidrišče, kjer je izliv rečice. Tudi to izgleda povsem spodobno. Morda je nekoliko več vetra, saj teče rečica po dolini in kanalizira veter v sidrišče.

Ugasneva motor in se napotiva z vetrom na jugovzhod. Danes imava le dobrih 5 milj poti.

Brez jader je naša hitrost 3 vozle. Razvijeva flok in takoj pospešimo. Hitrost se ustali pri osmih vozlih, saj piha dobrih 30 vozlov vetra. V začetku ni še nič vala, a že po milji ali dveh se val razvije - kake pol metra ga je in narašča, saj ima vedno več prostora.

Nekaj pred rtom odvijeva viharinik in v njegovem zavetrju zvijeva flok. Precej lažje gre, kot sem se bal. Brez viharinika bi se namučil. Hitrost brez floka seveda pade, a se ustali pri šestih vozlih. Šest vozlov samo na tole malo flikico z vetrom v krmo.

Rt Malfatano je nižji, kot Teulada včeraj, a kljub temu povsem zapreva barko preden začneva obračati za rt.

Neka valov naju poškopri, nekajkrat naju dobro položi, potem pa smo v delnem zavetju. Piha sicer še vedno, le valov ni več.

Voziva laško orco v zaliv.

Ko zvijava viharinik se kar dobro namučiva, saj veter tako vleče jadro, da ga komaj navijem.

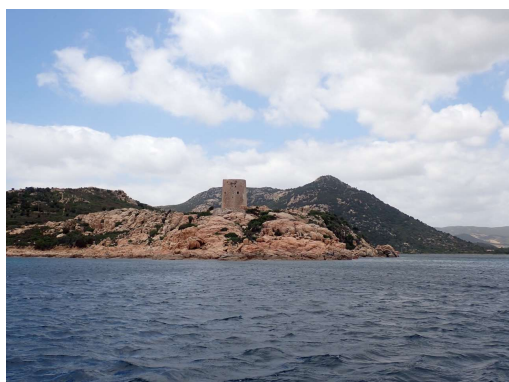
Tam, kjer sva hotela sidrat je že ena barka in sicer naši stari znanci - trimaran Lady Bird, ki ga srečujeva vsakih nekaj dni. V tem vetru si ne upam globje v zaliv, saj je precej plitvo, zato greva na rezervno lokacijo. Žal je tudi tam že ena velika jadrnica. 30 meterska mrcina z jamborom do neba. Najina tretja opcija je delno 'nasmetena' z gumenjaki, a ti so bliže obali in najdeva kos peska, kamor vrževa sidro. Dobro smo skriti med malim polotočkom in otočkom.

Voda je gladka, kot da ne bi bilo veliko vetra.

Veter prihaja čez hribček polotoka in nas udari enkrat z leve in enkrat z desne, a nasploh precej izven normalne smeri vetra. Dva rta sta veter obrnila za 90°. Namesto severozahodnika imamo lokalno jugozahodnik.

Sunki so precej divji, vmes pa popolno zatišje. Instrument kaže vse številke od skoraj nič do več kot 30 vozlov. Kar precej nas vrti, a mislim, da smo dobro sidrani, čeprav za moj okus preblizu boj, ki označujejo plažo, a prostora ni ravno na pretek.

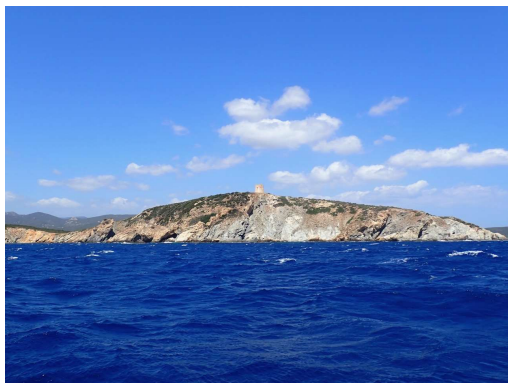
Danes sva preplula le 6 milj, večino z vetrom v krmo. Na motorju spet ni nobene nove ure, hitrosti jadriranja pa so bile med 6 in 8, vetra pa med 25 in 30 vozli z močnejšimi sunki.

Najino sidrišče zjutraj. Takoj za stolpom pa je tretje sidrišče.

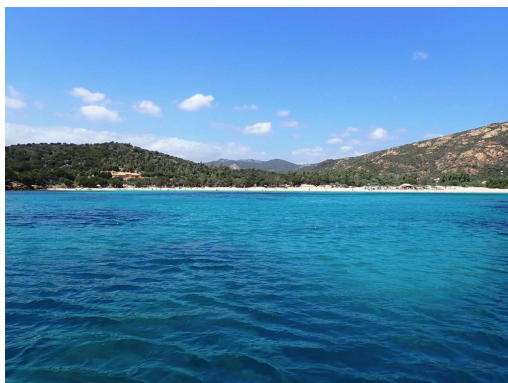
Takoj, ko se z vetrom spustiva proti jugovzhodu je morje še brez velikih valov, ampak peni se pa že dobro, 30 vozlov.

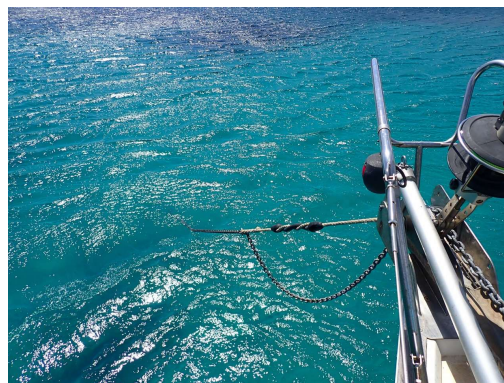
Okrog tega tra morava in v zaliv. Stolpi pa so na vsakem koraku.

Valovi sploh nimajo veliko prostora, pa so se že naredili.

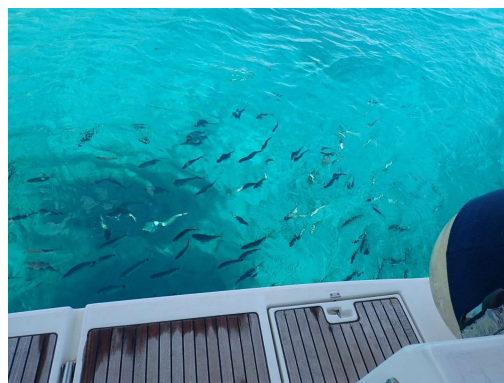
V sidrišču naju pričaka gladka čista voda. Piha pa vseeno.

Vedno dam snubber (sidrni amortizer) na verigo. Tokrat ima resno delo, saj nas dobro zateguje.

Kruh spečen zjutraj. Seveda slika ni ostra, ker sem slikal jaz.

Ribice pa besno plavajo za barko, ki divje pleše na sidru. Res jih je vse polno.

Skica včerajšnjega in današnjega sidrišča. Le dobrih 5 milj sta narazen.

Sredozemlje 2020

Italija - Sardinija

5. julij 2020, nedelja

Porto di Malfatano - Capo di Pula (Nora)

Ponoči se je veter malo unesel. Sidrišče je bilo dokaj mirno, le proti jutru je nekaj časa malo rolalo, a nič resnega.

Danes sva se odpravila k rtu Pula, ki je slabih 15 milj daleč v smeri Cagliarija.

Tam so rimske razvaline in del nahajališča je baje tudi pod morjem in ga lahko vidiš. Podrobno guglanje in pregled slik terena pa tega ni razkril. Mogoče se je včasih kaj videlo, pa tega ni več, ker so odnesli viharji, ali pa so arheologi pospravili ostanke v kak muzej.

Kakorkoli jadranje do tule je bilo relaksacija. Razvila sva samo flok in odpujsala s 15 do 20 vozli vetra v polkrmo. Vala ni bilo preveč in je bilo jadranje udobno, čas pa sva s pridom izkoristila za pranje palube barke, ki je bila še od prejšnjih dni odeta v skorjo soli. Ko sva bila ravno pri delu sva še očistila primarne vinče površinske rje, ki se je naredila na obeh bobnih.

Imel sem neko tekočino na bazi citronske kisline, ki dobro očisti rjo z nerjavečih površin. Ravno dovolj sem je imel še za spodnji del loka, zadnje pripone, nekaj ograjice in vse ostalo, kar je nerjavečega in dosežem iz kokpita.

Izgled barke sva bistveno izboljšala, upam pa, da sva tudi preprečila rjavenje v mikrorazpokah, ki je tako škodljivo za konstrukcijske elemente iz nerjavečega jekla.

Udobno prideva do rta Pula, kjer se nahaja starorimska naselbina Nora. Zavijeva na sidrišče, zvijeva jadro in prižgeva motor.

Nedelja je in na sidrišču je še nekaj bark, ni pa ravno gneče.

Najprej sem hotel sidrati takoj za rtom, kjer se mi je zdel najboljša zaščita pred valom, a je bila voda temna in nisva videla kaj je na dnu. Tudi globina je skakala gor in dol za skoraj meter. Verjetno so na dnu skale porasle z dolgo travo. Mogoče so pa tu tiste rimske razvaline.

Lili me je prepričala, da sva šla raje bliže plaži v modrozeleno vodo in peščeno dno. Tu je res lepše. In tudi tu je mirno.

Kmalu po kopanju sva nameravala v mesto Pula, pa vročina ne popusti. Sonce tako peče, da se odpraviva šele ob sedmih zvečer.

Odveslava do obale (proti šibkemu vetru) in se peš napotiva v 2,5 km oddaljeno mesto. Baje so tam boljše restavracije, pa še trgovine imajo. Na kopnem pa tudi že dolgo nisva bila. Bova videla. če sploh še znava hodit.

Pot se kar vleče, je pa okolica precej bolj urejena, kot v Španiji. Vse hiše imajo urejene vrtove in fasade, travniki so pokošeni, oljčni nasadi urejeni in čisti.

Mesto Pula ni omembe vredno. Tam ni nič.

Zavijeva v gostilno/picerijo. Prijazno naju sprejmejo in ponudijo mizo na vrtu za hišo. Tako pozitivne in prijazne kelnarice še nisem videl. No, to, da dobro izgleda ji tudi ne škodi. Punca bi zdaj morala biti na Tenerifi, z Erasmus izmenjavo. Študira Biotehnologijo ali nekaj takega. Zaradi Covida je program odpovedan in zdaj pač pomaga očetu v domači gostilni. Marsikoga bi to vrglo v depresijo, ona pa je vesela in prijazna in sprejema goste, kot da so njeni prijatelji, ki so prišli k njej domov in jih je vesela.

Njen ata zna speči pice, kot se spodobi. Tudi peč je seveda ta prava. Poplaknemo z lokalnim Sardiniskim pivom, ki ga v isti pivovarni varijo že 120 let.

Po večerji na hitro še v trgovino (odprta tudi v nedeljo do desetih zvečer). Žal je sadje in zelenjava pod standardi, ki sem jih vajen. Kot, da je vse tam še od prejšnje nedelje. Malo uvelo, malo zmehčano. Midva imava na Heronu bolj svežo robo, pa že dolgo nisva bila v trgovini. Cene so višje, kot v Španiji. Vseeno nakupiva za dva nahrbtnika robe in se odpraviva na dolgo romanje proti Nori.

Tam pa presenečenje:

Veter, ki bi moral pihati iz zahoda ali severozahoda (po vseh napovedih) piha čisto narobe.

Piha iz vzhoda! V zaliv se valijo valovi in vse barke plešejo in mahajo z jambori levo desno. Še katamarani poskakujejo.

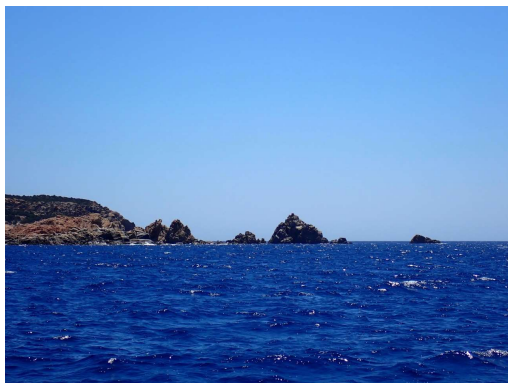
Jasno morava veslati v veter in v val, ki sploh ni majhen. Še dobro, da imava Walker baya, čolnič klasične oblike, s katerim se krasno vesla in ki lepo spleza na vsak val. Čisto suha prideva do barke, je pa bila kar rekreacija. Prekrčavanje uspe, čeprav ni čisto trivialno suh priti iz poskakujočega čolnička na poskakujočo barko, ki dobro pluska vodo izpod krme.

Če rečem, da je Lili slabe volje je to povedano precej olepševalno. Upam, da bomo lahko kaj spali.

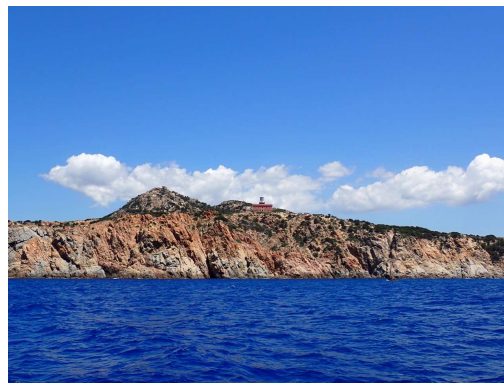
Jutri pa vremenarji napovedujejo primerno okno za skok na Sicilijo.

Zjutraj še enkrat preveriva napoved in če bo v redu jo mahneva čez.

35 ur rabiva do tam, če plujeva s petimi vozli. Jutri torej ne bo dnevnika na netu.

Danes med potjo.

Star svetilnik predelan v luksuzen hotel.

Malo reklame. S temle sem danes čistil rostfrei. Namažeš s čopičem, počakaš in spereš z vodo.

Za temle rtom pa je naše sidrišče.

6. julij 2020, ponedeljek

Capo di Pula (Nora) - Trapani (Sicilija)

Noč ni bila najboljša, a ni bilo tako grozno, kot se je zdelo sprva.

Ena manjša jadrnica se je zvečer in ponoči vsaj trikrat presidrila, ko je iskala nekoliko boljše mesto, mi pa smo dovolj veliki, da se je dalo spati kljub valu. Proti jutru se je veter in val nekoliko unesel in zjutraj skoraj ni bilo več vetra.

Odplujeva bolj pozno, saj je dober veter napovedan šele kasneje. Pol ure pred poldnevom dvigneva sidro. Vetra je le 5 vozlov v bok, a že čez nekaj minut piha med 7 in 9 vozlov v bok, kar je dovolj, da ugasnem motor in počasi jadramo.

Kot je napovedano, veter popoldan ojača. Kmalu skrajšamo glavno jadro najprej na prvo in čez pol ure še na drugo krajšavo.

Spredej imava sprva flock in viharnik, a viharnik zvijeva, ko gre veter bolj nazaj (iz 90 navideznega na 120 navideznega).

Prve ure so uživancija, saj se val še ni dobro razvill nato pa se začne 'rolanje po sceni'. Avtopilot kar dobro gara, ko se bori z vsakim valom posebej. Za hec poizkušam krmariti na roke, da vidim, če sem boljši od elektronike. Hja, par valov res bolje ujamem, potem pa ga na kakšnem prav grdo polomim. In to čez dan, ko vidim val, ki prihaja. Ponoči je veliko težje.

Občudujem Volvo Ocen race krmarje, ki več ur skupaj vozijo na roke pri norih hitrostih in so očitno boljši od najboljših avtopilotov.

Kmalu preklopim nazaj na 'Rajmarinkota' oziroma, kot mu midva praviva na 'Japonca'. To je iz tiste pesmi 'A u ritmu ove pjesme rade Japanci za nas, . . .'

Hitrosti so odlične, pod sedem skoraj ne pade, osmico videvam pogosto in lepo napredujeva. Občasno voziva 10° nad smerjo, da je gibanje čez valove nekoliko mehkejše. Žal so to kratki Mediteranski valovi od vetra in prihajajo na 4 sekunde.

Lili je kljub premetavanju skuhala odlično rižoto z malancani. Parmezan pa je treba dati na vročo rižoto že v kuhinji, saj bi ga zunaj veter takoj odpihnil.

Spet sva v kokpit namestila bočne zaščite pred pršcem. Še dobro, saj razposajeni valovi včasih skačejo na Herona.

Razen ribičev in par tankerjev ni zunaj žive duše. Ribiči so najbolj nevarni, saj spreminjajo smer in hitrost in celo prižigajo in ugašajo AIS po potrebi. Radar je zaradi valov neuporaben (ali piska za vsak večji val, ali pa ne vidi manjših plovil), AIS pa je zlata vreden.

Nasproti nama je ena ribiška barka prišla kar blizu in dobro jih je razmetavalo. On je gnal v valove in veter. Videl sem njegov bulb in si lahko dobro ogledal njegovo antivegetativno zaščito, ko je skakal iz vala na val.

Jaz grem zdaj malo počivat, Lili pa bo zunaj dokler bo lahko, potem gre ona spat. Na Heronu je običaj, da imava aktivno stražo.

Zdajle ob pol osmih sva od Sardinije oddaljena dobrih 50 milj, veter pa je v glavnem pod 20 vozli, vala pa je nad meter. Vmes nekateri bobro zakrijejo obzorje (2m).

Sredozemlje 2020

Italija - Sardinija - Sicilija

7. julij 2020, torek

Capo di Pula (Nora) - Trapani (Sicilija)

Zbudim se okrog enih ponoči.

Kar dobro nas premetava. Tole spanje na Mediteranskih pasažah je včasih pravi izziv zaradi kratkih valov.

Lili je super vozila. V takem morju ves čas iščeš kompromis med smerjo, hitrostjo in udobnostjo. Pravijo, da ponavadi lahko izbiraš dva od treh elementov. Ne. Lahko izbereš enega. Lahko pa iščeš čimboljše kompromis.

Veter zdrži celo noč in piha okrog 20 vozlov pravega vetra. Mi vozimo polkrmo ali krmo in ga čutimo seveda manj.

Jadra v glavnem držijo, le kadar nas podre serija res velikih valov se jadra podrejo.

Spati se skoraj ne da.

Ob sončnem vzhodu pa začne veter padati in nas samo še premetava. Nekaj se še igram z raznimi kombinacijami jader in smeri, na koncu pa obupam in prižgem motor za dobro uro, ko se veter spet pojavi.

Čez dan je vetra precej manj, komaj 15 vozlov in je skoraj čista krma. Še najbolje gre samo s flokom, podprtim s tangunom, brez glavnega jadra. Valov je pač preveč za metuljčka ali za polkrmo na obe jadra. Hitrost pa je žal le še okrog 4 vozle.

Popoldan se valovi malenkost zmanjšajo, veter pa na srečo še drži in v daljavi uzreva otoček Marettimo, 680 m visok otok iz skupine Egadskih otokov, ki so naravni park pred Trapanijem. Pred leti smo tu sidrali, sedaj pa je celotno območje park in je sedaj treba plačati (boja ali sidro, oboje je isto). Kar me najbolj moti je, da je sistem narejen za dnevni obisk in če prenočiš moraš plačati za dva dni.

Danes sva precej utrujena in se zato napotiva v mesto Trapani, kjer je mogoče sidrati v dobro zaščitenem delu luke.

Od pakra danes ne bi imela veliko, saj greva kmalu spat, jutri pa naprej. Raje tistih 38 € pustiva v kaki restavraciji.

Tale pasaža je bila naporna, čeprav ni bila tako dolga. Valovi pač vzamejo svoj davek.

A če ne bi šla na pot včeraj bi imela potem cel teden brezveterje ali nasprotni veter, kar bi pomenilo 35 ur motoriranja, tako pa sva na motorju naredila 3 ure. Nekaj pri izplutju, nekaj pri pristanku in nekaj danes zjutraj, ko je zmanjkalo vetra.

Preplula sva 180 NM in malo pred osmo zvečer vrgla sidro.

Sredozemlje 2020

Italija - Sicilija

8. julij 2020, sreda

Trapani - San Vito lo Capo

Sidrišče v luki Trapani je res mirno.

Velike ladje, trajekti in vlačilci ne delajo veliko vala, čeprav je prometa veliko.

Edino ribiči s svojimi malimi barčicami delajo val, ko se vozijo skozi sidrišče. Ampak, on pluje tam, kjer je plul že njegov deda in če so zdaj tam neke plasične jadrnice to res ni njegov problem.

Samo trije smo sidrani.

Spala sva dobro, žal se zbudim nekoliko prezgodaj, da bi nadoknadil ves primankljaj iz pasaže.

Iz marin (vsak pomol je v Italiji druga marina, včasih so na enem pomolu tri) se mimo nas vozi kar nekaj bark.

Nasploh je prometa plovil za prosti čas precej več, kot prej. Pozna se, da je julij.

Ob kavici delava plane za naprej in ugotoviva, da se nama ne ljubi v Trapani na kopno v tej hudi vročini, itak sva si ga že dobro ogledala pred leti.

Raje se prestaviva nekam, kjer je lepo kopanje.

In odplujeva.

V rahlem vetriču počasi napredujeva, a danes imava le slabih 20 milj, zato me ne moti, da je naša hitrost 3 vozle ob dobrih 6 vozlih bočnega vetra.

Za naslednje dni ne napovedujejo močnejšega vetra, valov ali dežja, zato se odločim, da razsolim barko, ki je od pasaže vsa slana.

Napeljem cev iz pralnice in operem spodnji del floka, ki je itak razpet, saj jadramo in viharnika, ki ga v ta namen odpreva.

Operem pač kolikor dosežem. Pritisk vode iz Heronove napeljave pa tudi ni tako močan, kot iz vodovoda, da bi lahko pral visoko. Ampak, saj najbolj slan je spodnji del jadra. Operem še spodnja 2 m jambora, bum, celo palubo in kokpit.

Zdaj se lahko spet gibljem po barki, ne da bi bil takoj ves slan.

Res je, da sem za to porabil 40 l vode, ampak itak sije sonce in zdajle delava novo vodo. Bo pač watermaker delal eno uro več, da nadoknadi.

Med nami in obalo jadra še ena jadrnica, a smo mi hitrejši.

Za nami pa prihaja druga z razpetim špinakrom in nas dohiteva.

To me sicer malo muči, a ne toliko, da bi prenehal z delom in šel po gennacker, da bi jim pokazal kdo je najhitrejši.

Do rta nas ne ujamejo, potem pa itak skoraj zmanjka vetra in vsi prižgemo motorje.

V kraju San Vito lo Capo se hvalijo s tem, da imajo najlepšo plažo na Siciliji (a i šire).

Če je najlepša ne vem, ker nisem videl vseh, je pa zelo lepa.

Sidramo v 7 m globoki vodi v mivko in voda je tako čista, da točno vidim sidro, kam pade in se zakoplje. Voda je svetla turkizna in vabi h kopanju. Izkaže se, da sploh ni mrzla. Hm, mogoče pa je to res najlepša plaža, če še vodo ogrejejo na prijetno temperaturo.

Od strani nas pozibavajo valovi, ki so še ostali od močnih vetrov zadnje dni, a upam, da se bodo kmalu iznihali, sicer bo admiralica slabe volje. Trapani sicer ponuja boljšo zaščito, nima pa tako lepe vode.

Malo sva računala in ugotovila, da če hočeva biti v začetku avgusta nekje na sredini Jadrana, da se bova morala kar podvizati. Sploh ni blizu, ker je treba najprej ob celi Siciliji in nato okrog škornja. Skoraj 800 NM je do tam in vreme tu lahko precej vpliva na to kako lahko napreduješ.

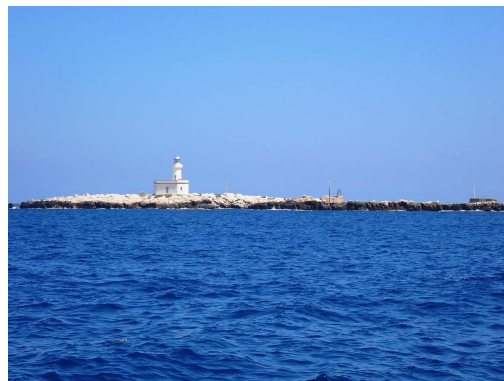
Pogled na trdnjavo iz sidrišča v Trapaniju.

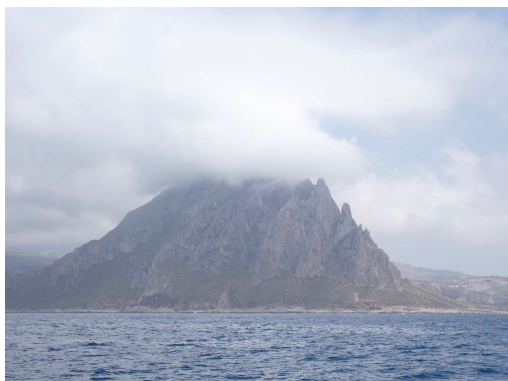
Naš sosed na sidrišču. Gneče ravno ni.

Pogled na trdnjavo še od zunaj, po tem, ko zapustiva luko. V ozadju Trapani.

Svetilnik pred Trapanijem in zraven valobrani. Luka je dobro zaščiten pred vsem vetrovi.

Plujemo mimo špičastih hribov. Oblak se noče dvigniti. Termike še ni.

Svetilnik na rtu Capo San Vito. Ta rt varuje naše sidrišče pred valovi z zahoda.

Pogled z našega sidrišča proti plaži.

Vodo bi kar vzel s seboj, tako je lepa.

Pogled s sidrišča proti vzhodu.

9. julij 2020, četrtek

San Vito lo Capo - Termini Imerese

Zvečer in ponoči je v sidrišče prihajal swel, ki ni bil nič hudega, dokler smo bili obrnjeni vanj s premcem ali krmo, če nas je dobil na bok smo se pa neprijetno zibali. Veter je bil šibak, tok je občasno obrnil barko po svoje in smo se vrteli in zibali.

Zvečer sem celo poizkušal trik z vrvjo s stranske bitve na verigo a je bil veter prešibak, da bi nas sploh obrnilo.

No, spati se je vseeno dalo (z občasnim zbujanjem).

Ob osmih dvignem sidro in odplujeva. Napovedanega je malo vetra, ki naj bi se čez dan obrnil in bi začeli z vetrom v krmo, popoldam pa naj bi bilo točno v nos.

Na srečo je bil veter malenkost drugačen in smo lahko večino dneva motorsailali, nekaj časa celo samo jadrali. Redko je pihalo več kot 10 vozlov.

Na poti nama je zmanjkalo goriva v levem rezervoarju, kar sva pričakovala. Ta tank sva napolnila v Gibraltarju in je zdržal kar dolgo, glede na to, da sva precej motorirala. Odzračil sem motor in preklopil na desni tank.

Odzračiti Yanmarja je čisto enostavno, saj ima na vrhu filtra za gorivo ročno črpalko za gorivo. Če je gumb mehak to pomeni, da je v napeljavi zrak. Potem samo pritiskaš na gumb, dokler ne otrdi. Takrat je v napeljavi gorivo. Potem motor ne vžge čisto takoj, saj rabi nekaj sekund, da gorivo pride skozi šobe.

V trenutku, ko je goriva zmanjkalo sva bila precej daleč od vsega, vetra pa je bilo le 3 vozle. Trenutek sva izkoristila za kopanje in zaplavala v krasni temno modri vodi. Tule je zelo vroče, zato ohladitev prija.

Za dnevni cilj sva si zadala, da prideva nekam blizu Cefaluja, ali celo do samega Cefaluja. A za Cefalu bi rabila boljši veter.

Odločiva se za sidranje v Termini Imerese. Sidra se lahko takoj južno od luki.

Prvič sva se temu kraju izognila na daleč, saj iz vode izgleda zelo industrijsko. Tu prečrpavajo nafto s tankerjev in imajo v ta namen več kot miljo dolg naftovod od obale v morje. Šele tam je dovolj globine za tankerje.

Letos sva pa prebiral piloti in tam piše, da naj nas grda luka ne odvrne, in da je mestece vredno ogleda, saj je to staro mesto (1500 let), z ozkimi uličicami v hrib, ki ga turizem še ni pokvaril. No, bomo jutri videli. Danes se nama ne da z barke. Ob osmih zvečer vrževa sidro. Sva edina barka. Sidrišče izgleda precej zaščiten in res smo na miru. Bomo videli, kako bo čez noč.

Skoraj 12 ur sva plula danes in preplula 54 NM, od tega večino s kombinacijo jader in motorja.

Danes sem med jadranjem tudi zlezal na jambor, da sem nazaj zavezal škripec za vrvice, ki vodijo glavno jadro v vrečo. Ta se je pred dnevi odvezal in sem imel do danes to rešeno improvizirano z dvižnico špinakerja. Ni bilo treba prav na vrh, le do drugega križa.

Seveda je ena ribiška barka delala štalo, ko sem bil na vrhu. Prej je bil skoraj na mestu in ni obstajala nevarnost trčenja, potem pa se je odločil, da se malo popelje naokrog in se je usmeril točno na nas. Manevri izogibanja niso delovali, ker si je bedak hotel od blizu ogledati kaj se dogaja na jamboru. Ima srečo, da nisem imel zgoraj frače, ker bi mu spustil en kamen v betico.

Pustimo to, da smo bili na jadra in zelo počasni (slabe 4 vozle), da smo bili desni in da se on najprej ni premikal, potem pa je pospešil proti nam. Če bi prišlo do trčenja bi on samo rekel, da je imel obešeno košaro in je lovil ribe, torej bi se mu mi morali ogniti. Ja, ampak kako se izogneš nekemu, ki se ti postavlja pred premec?

Nasploh je to v Italiji problem, ker vsi vozijo tako na blizu. Recimo: Nasproti ti gre jahta z 20 vozli hitrosti, ti jadraš s 5 vozli. Izgleda, da se bosta srečala na razdalji 300 m. Ni problema. A ko je on pol milje daleč zavije priti tebi. Ne moreš ohraniti razdalje, če delaš karkoli. Odglisira mimo tebe na razdalji 30 m in ti veselo pomaha.

Njemu je lahko, saj on ve, da te vidi. Ti pa ne veš, ali te res vidi, ali pa je obrnil kar tako, za zabavo, gleda pa nazaj, kako si njegova dama maže kremno na stegna.

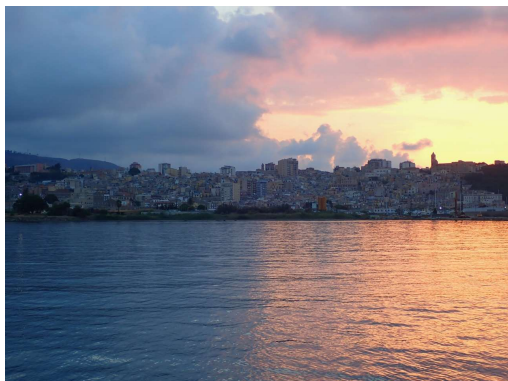
Danes sva se peljala mimo precej zanimivih mest, tudi mimo Palermo, a nekako se nisva mogla odločiti, da bi zavila v Palermo. Za ogled bi verjetno rabila nekaj dni. Mogoče greva tja kdaj drugič.

Eden od rtov mimo katerih sva plula danes.

Danes ni bilo tako sončno, kot prejšnje dni.

Lepe barve ob sončnem zahodu. Pogled s sidrišča.

10. julij 2020, petek

Termini Imerese - Cefalu

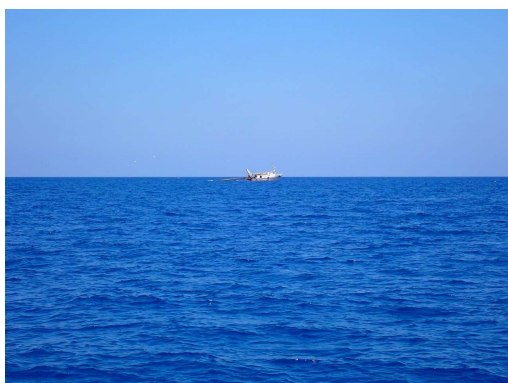
Sidrišče je bilo precej mirno in sva dobro spala do sedmih zjutraj, ko so zagnali stroje na bližnjem valobranu. Takrat so tudi na polno prižgali sončno gretje in ko pijeva jutranjo kavico in gledava mestece, ki se vzpenja v hrib kmalu prideva do spoznanja, da je Cefalu sigurno lepši. Bolj, ko se je dvigovalo sonce in s tem vročina, dalj in manj zanimiv se je zdel Termini Imerese. Za veslat v luko je daleč, motor je spravljen v boks, čoln je privezan visoko na nosilcih. . . . Le kdo bi v tej vročini spravljal čoln v vodo in ga setavljaj, sploh pa ne veva, če lahko čoln kje v luki sploh pustiva. Raje sva dvignila sidro in jadra in odpujsala proti Cefaluju. Res sva bolj pujsala, kot jadrjala, saj je bilo vetra med 5 in 10 vozli. Bolj 5, kot 10. Na srečo je bil veter skoraj v bok in sva lahko vozila laško orco, kar je v šibkem vetru najhitrejša smer za Herona. V miru sva med plovbo spila še eno kavico, pojedla dober zajtrk in po štirih urah in pol vrgla sidro pred Cefalujem. Zadnji del poti sem vozil na roke, saj je veter precej spreminjal smer in z avtopilotom nismo uspeli tiščati tako visoko v veter. Pri hitrostih med 2 in 3 vozle avtopilot ni več tako dober, vožnja glede na smer vetra (in ne na kompasno smer) pa mu sploh dela težave in reagira prepozno. Povprečna hitrost je bila vsega 3,6 vozla, je pa to bilo prav lahko jadranje, le na trenutke igra potrpežljivosti. Sidrava pred plažo na zahodni strani mesta. Čeprav dno izgleda lepo peščeno morava ponavljati sidranje, saj prvič sidro ni držalo. Ni mi jasno zakaj. Morda je bila pod peskom kamnita plošča ali kaj takega. Drugič zagrabi v redu. Ali vsakič zategnem sidro? Ja, vsakič. Čeprav sidram le za pol ure in čeprav je čista bonaca. Enkrat pred leti nisem. Ustavili smo se za kratko kopanje, pa smo srečali znance, se zadržali in ostali čez noč. Ponoči pa je bolj pihnilo in smo oddrseli po zalivu. Ranjen je bil moj ponos, druge škode ni bilo, a lekcija je ostala. Voda je čista in topla. Večkrat se greva ohladit. Vendar je to sidrišče bolj odprto. Nekaj swela prihaja s severa in nas občasno poguncava, zato se zvečer prestaviva za 2 milj na drugo stran mesteca, pod valobran mestne luke. Tu je bolj zaščiten, bližje je s čolnom za veslat do obale, je pa daljši sprehod v mesto. Šele malo pred osmo greva v mesto. Prej je prevroče. Cefalu se je v sedmih letih spremenil. Več je lokalov, več je turistov, več je prodajalnic spominkov za turiste. Čez ulice niso več napeljane vrvi na katerih se suši perilo. Še vedno pa je mestece obdržalo nek šarm in pozitivne vibracije. In odlične kanolije. Veliko nisva slikala, saj je bila noč, nekaj slik si lahko pogledate na Lilikinem blogu izpred sedmih let: <http://heronsailing.blogspot.com/2011/08/cefalu-and-towards-west-of-sicily.html> Lep izlet po mestu je bil, bonus pa je bil še to, da sva slučajno našla odprto splošno mini trgovinico, trgovino s sadjem in zelenjavo in mesarijo in sedaj imava svežo lokalno robo. Danes sva plula relativno malo. 16 milj do Cefaluja in potem še dve milj okrog mesta. Pa še zanimivost: Danes sva odnesla smeti (po 10 dneh) in jih je bilo vsega skupaj le za eno nakupovalno vrečko. Kam jutri? ne veva še. Vetra bo malo. Zelo malo. Če bi bil dober veter bi šla na Eolske otoke, a tam sva tudi bila že večkrat. Bova videla.

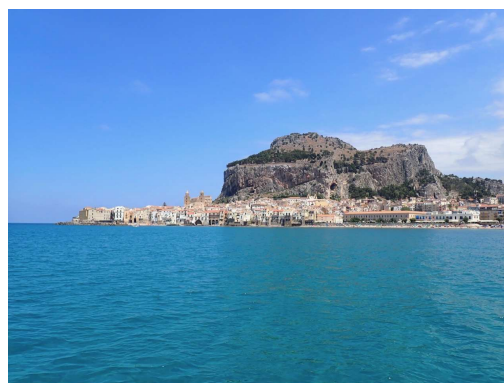
Eni boljših kanolijev. Malo ga že manjka. Nisva uspela slikati preden sva jih napadla.

Jedla pa sva jih na majceni terasi (dve mizici za dva) tik nad morjem. Romantično.

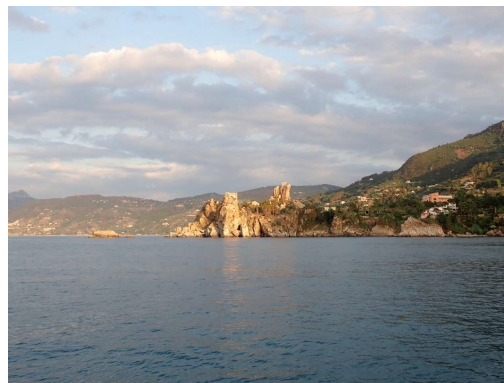
Še en tak. Res si bom nabavil fračo. Stoji, ko pa si blizu se zapelje tik pred tebe in za saboj vleče mrežo. Kot bi te hotel namenoma zafrkavat.

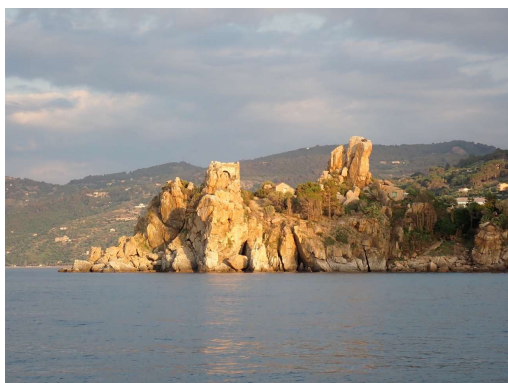
Cefalu. Bližava se sidrišču pred plažo.

Proti večeru se prestaviva, svetloba je drugačna.

Pogled z drugega sidrišča

Sicer se z barke vidi tudi mesto, a Lili vedno slika skale.

11. julij 2020, sobota

Cefalu - Sant Agata di Militello

Za valobranom je bilo mirno, če ne štejem lokalcev, ki so zvečer hodili loviti ribe, nekateri pa so ulov na dveh nogah peljali na večerni izlet s čolnom.

Zjutraj ne piha skoraj nič in za čez dan je napovedan veter do 5 vozlov.

Da si ublaživa vročino odplujeva, da si vsaj sama delava veter. No, Yanmarček ga dela za naju. šibkih 5 vozlov realnega vetra v polkrmo je premalo, da bi Heron danes prišel kam daleč. Razpneva vsa jadra, ki dodajo slab vozle k najini hitrosti.

Motor poje ves čas na nizkih obratih (to je za naju slabih 1700) in opazuje pokrajino, ki beži v daljavi mimo nas.

Eolski se zdijo predaleč za danes in se ustaviva v Sveti Agati.

Tam je dolg valobran pred pristaniščem, kjer se da sidrati precej zaščiteno pred valom s severa. Zadnja leta so valobran še podaljšali in je prostora ogromno.

A letos ne več.

Zgradili so še en pomol, ki zapira celotno območje pod valobranom. Notri je krasna laguna, kjer ni niti valčka. Pripraviva se vreči sidro, ko z lučkami prileti pomorska policija in nama vlijudno razložijo, da v luki potekajo gradbena dela in sidranje ni več mogoče.

Škoda.

Greva pač na zunanjo stran novega pomola pred mestno plažo. Itak je vse mirno.

Lilika je pripravila Involtinije, ki sva jih včeraj kupila v Cefaluju.

Involtini so polnjene telečje roladice in so Sicilijanske specialiteta. Midva sva vzela polnjene s panceto in pistacijami. Panirane so bile z drobtinami in parmezanom. To se speče v ponvi. Zraven je naredila kus-kus in paradižnikovo solato s svežo baziliko. A je treba še kaj dodat?

Ko vročina popusti odveslava na obalo in se sprehodiva po mestu. najprej zavijeva v trgovino, ki sem si jo prej nagledal. Hitiva, saj jo že zapirajo. Komaj sva odnesla ven, plačala pa pod 10€. Tole pa niso bile Cefalu cene. Med drugim sem kupil destilirano vodo za akumulatorje in so imeli le 5 l kante. Pa 2 hlebca kruha, pa eno sicilijansko vino, pa 2 l mleka, pa 2 kg krompirja, očiščeno rukolo. To sva potem vlačila po mestu, ki je bilo še kar zanimivo. Ena graščina, par starih ulic, sicer nič posebnega.

Pešci in avtomobili švigajo v mraku, kot da so sami na cesti. To ni več Španija, kjer se avto ustavi že če si nekaj metrov od prehoda za pešce. Tule je bolj italijanski kaos, ko se tok avtov križa s tokom pešcev a čudežno nihče ni zbit. Ali pa na polno v napačno smer v enosmerno in okrog ovinka, kot da nikogar ne bo nasproti.

Po ogledu starega dela se vračava proti promenadi in zavijeva na sladoled.

Ena garaža je predelana v bife, mize so postavili kar malo po zelenici, malo po pločniku. Klientela izgleda stalna in vsi se poznajo. Izgleda pa, da imajo notri sladoled, zato si nadenem masko (še so obvezne v zaprtih prostorih) in stopim v lokal. Nikjer nikogar, nakar vidim, da čiča za eno od miz naredi še en velik požirek piva, vstane in stopi za šank. Vpraša kakšen sladoled bom. Pistacije nima, vzamem kar ima. Ponudi še smetano (nikoli ne jem smetane na sladoledu) in ker nisem videti navdušem zajame eno žlico in mi ponudi. Dobra je, pavi, sam jo dela. To ni neka industrijska konfekcija. Tako kot sladoled. Vse lastnoročno zameša.

Cena spet bagatela (dva korneta, vsak s po dvema okusoma in smetano, skupaj 4€). V Cefaluju je skoraj toliko kepica.

Edino, kar mi ni bilo všeč je bilo pa to, da je bil kornet obarvan na nek roza odtonek. Kornet mora biti natur. Brez barve.

Skratka, zanimivo mestece.

Aja, na plaži je pri vsakih stopnicah na promenado tuš. Brezplačen in dela. Sicer ni nek fensi design (alkatenska cev z žico privezana na ograjo, nekaj vodovodne cevi in ventil, spodaj stara paleta.

OK, ni nek design, dela pa prav solidno in sem si lahko opral noge preden sem se obul za v mesto.

Skratka, zanimiv postanek.

Jutri bo veter ista žalost, kot danes. Danes sva za 30 NM porabila 6 ur motorja, jutri ne bo dosti boljše.

Poln nahrbtnik, 5l kanta in vrečka. Opremljen za ogled mesta.

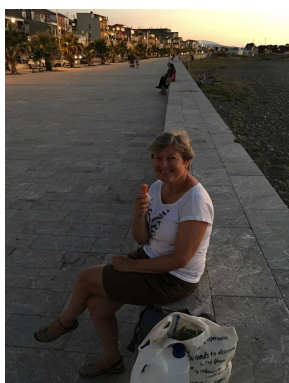
Jaz vidim na sliki el. žice, Lili vidi lastovice.

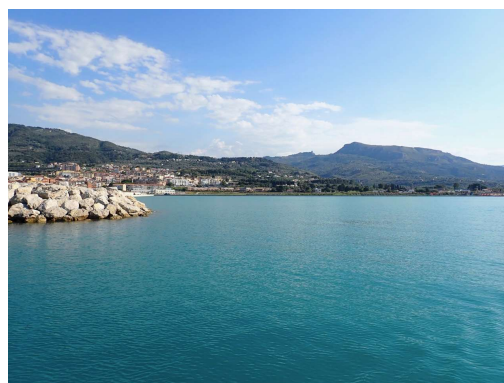
Eden od vhodov v grad.

Malo jo najeda zob časa.

Sladoleda skoraj ni več. Le zakaj delajo obarvane kornete.

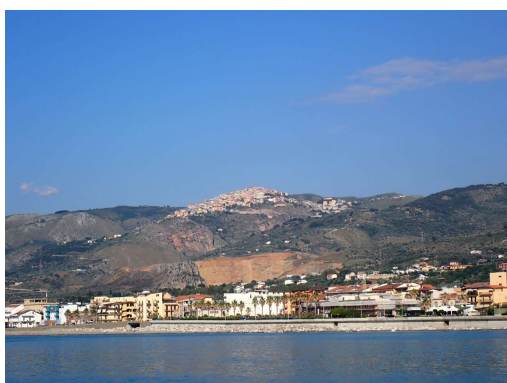
Tole je prostrana laguna, kjer se ne sme več sidrati. Baje delajo luko za hitre trajekte na Eolske otoke in marino.

Smo pač sidrali zunaj.

Pogled s sidrane barke na mestno plažo. V Italiji je treba paziti, da sidraš vsaj 300 m od obale, sicer tvegaš kazen.

Enkrat bova šla pa pogledat še tisto vasico na vrhu hriba.

Involtiniji by Lili. Polizal krožnik.

Polnjeni s pistacijo in panceto.

12. julij 2020, nedelja

Sant Agata di Militello - Gelso (Vulcano - Eolski otoki)

Včeraj sem zapisal: Itak je vse mirno.

In je bilo.

Do pol štirih zjutraj, ko je veter čisto crknil in nas je postavilo bočno na val. Sploh ni bilo veliko vala, a nas je zazibal tako, da so krožniki ropotali, ko so se vozili po omari. Še dobro, da sem zvečer vse pospravil, kot da bo neurje. To je še ena lekcija, ki sem se je naučil v letih plovbe. Barka naj bo vedno pospravljena in pripravljena, kot da bo naslednji trenutek nevihta in bomo morali izpluti v velike valove. To se sicer skoraj nikoli ne zgodi, ampak zaradi tistega 'skoraj' mora biti barka vedno tip top urejena. Ko sva pred leti bežala iz ozkega zaliva, ker so se notri privallili valovi sva imela polne roke dela. Čoln je bil še v vodi, lestev za kopanje tudi, pa še kup drugih stvari je bilo treba pospraviti v temni noči medtem, ko je barka poskakovala kot kozliček. No, od takrat dalje vse pospravim.

To noč ni bilo nič takega, le zbudila sva se oba in spanje je bilo resno moteno. Zraven naju pa sameva velika mirna laguna, ki je povsem prazna, a žal notri ne dovolijo sidranja.

Zjutraj se odpraviva naprej, dokler piha vsaj še 5 vozlov. Še ti so vedno bolj v nos in motor dela ves čas. Vmes ga sicer za pol ure ugasneva, a hitrosti so pod 3 vozle, midva pa nočeva priti na Eolske otoke prepozno za kopanje zato večino časa motorsailamo.

Sredozemlje spet potrjuje star rek, da je tu vetra bodisi premalo ali pa preveč.

Spet sem opazil nekaj vode v kaluži.

Pa saj to ne more biti res. Danes nisva delala vode, zdaj je že nekaj dni vse suho, kot poper. Grem gledat k motorju in tam je kar nekaj vode - kake pol litra. Hec pa je, da iz tesnila osi niti slučajno ne kapne kapljica, pa poizkusiva tudi max obrate za par minut (hitrost barke je bila 8,7 vozla), ali pa povsem malo obratov.

Tudi iz mokrega izpuha nič ne kaplja, niti iz sistema za hlajenje. Ko enkrat pobrišem vodo je ni več nazaj. Le od kod se je vzela.

Malo pred peto popoldan sidrava na jugovzhodnem delu otoka Vulcano. Tu je sidrišče relativno majhno, saj je ob plaži le ozka polica mivke, ki prehaja v skale, le nekaj metrov bolj stran pa so globine 40 m in več. Le 200 m od naju je globina 100 m, midva pa sva sidrana na 9 metrih.

Seveda je na sidrišču že vse polno bark, saj je nedelja in Eolski otoki so top destinacija tu okoli.

Kljub vsemu najdeva odličen prostorček za naju in kmalu čofotava v topli kristalno čisti vodi.

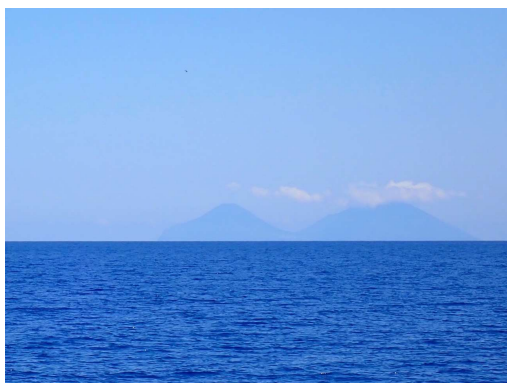
Žal pa Italijani radi razkazujejo svoje 'cavalle' in glisirajo vseppek po sidrišču. Več kot seženj od barke je nevarno plavati, val pa včasih dobro zamaje barko.

No, na srečo gre 90% plovil proti večeru nazaj domov in na sidrišču nas ostane le peščica.

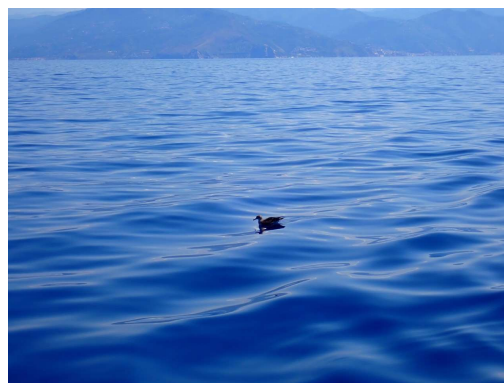
Za večerjo spet jeva tuno, ki sem jo ujel še pred tremi tedni na pasaži z Balearov na Sardinijo. Imeti skrinjo na barki je res luksuz in velika pridobitev. Najedla sva se tako, da pokava po šivih. Še dobro, da imava še nekaj dobrega vina s Kanarov za poplaknit.

Še večerno kopanje, in lahko zašpilimo današnji dan.

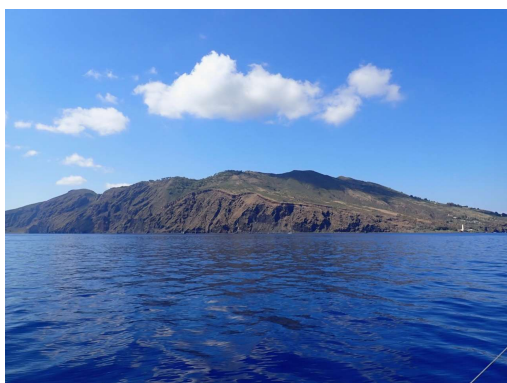
Denes sva preplula 26 NM in za to porabila skoraj 6 ur. Od tega praktično vse na motor.

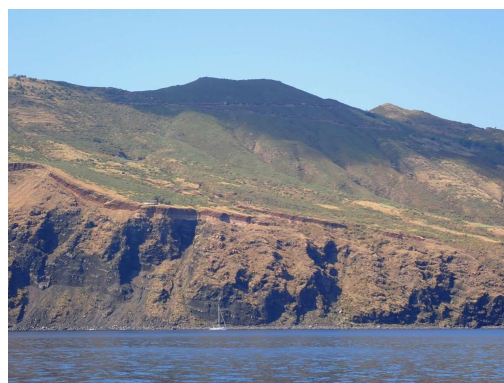
Še s sidrišča se v daljavi vidi Eolske otoke. Vsak ima svoj oblček. (teleobjektiv)

Ko se bližava Vulcanu, se na vodi vidi, da noro piha. Sunki do dva vozla.

Rob otoka se jim izgleda malo podira. Naše sidrišče je ob svetilniku na desni (bela pika je svetilnik).

Tule ni dobro za čez noč, saj se skale strmo spuščajo v globino, a za dnevno kopanje je možno vreči sidro. Midva greva malo naprej.

Še mimo svetilnika, pa se zasidramo.

13. julij 2020, ponedeljek

Gelso (Vulcano - Eolski otoki)

Ponoči pride na sidrišče še par jadrnic, a sidrajo brez panike ali neumnosti. Takorekoč nezanimivo. Zjutraj se izkaže, da so dvoji stari kruzerji (glede na barko) in charter s profi skipperjem. Ja, verjetno so že kdaj sidrali. Noč je mirna, malo se zibamo, pa ni nič groznega. Zjutraj je sidrišče prav idilično in idiločno ostane tudi po tem, ko pridejo na plažo peš z visokega brega prvi kopalci. So utrujeni in tihi. Nato pa taxi boat pripelje prave Italijane. Ti so seveda tako glasni, da motorja gliserja sploh ne slišiš. Ampak jih hitro preglasijo ostali gumenjaki, ki pridrvijo od vsepovsod in potem sledi sidranje po italijansko (11m vrvi v 10m vode), vezanje po štirih gliserjev v raft (hrup ob tem seveda ni 4-kratnik hrupa enega čolna ampak se potencira, saj vsak hoče pokazati, da ima najboljši radio in najboljše pevce na čolnu. Na srečo vročina vpliva tudi na njih in se hitro utrudijo. Admiralica je za danes zapovedala počitek s kopanjem in večerjo zunaj. Jaz to razmem, kot čiščenje kaluže in motornega prostora, ki mu sledi odtajevanje skrinje in čiščenje hladilnika, kar ni

bilo sprejeto z navdušenjem.

Admiralica nekako ni privzela čiščenja skrinje in hladilnika kot prijetno ohladitev v poletni vročini, čeprav sva imela roke v ledu. Seveda je bila deležna teh aktivnosti.

Izgleda, da bom moral bolj pozorno razumeti njeno definicijo počitka.

Kopanje in gin tonik sta vključena, čiščenje kaluže in tajanje skrinje pa očitno ne.

Zvečer se odpraviva v lokalno birtijo.

Lahko bi presidrala kam bližje, lahko bi na čoln montirala motor, ampak admiralica pravi, da 400 m veslanja v v sako stran spada v definicijo počitka in da ni panike.

Ko vesla proti birtiji se odsidra ena jahta in pelje tako blizu naju, a so vesla v nevarnosti. Tudi oni gredo v gostilno.

Ampak preden se oni privežejo admiralica že privesla tistih 400 m in sva v gostilni precej pred njimi. Še prezgodnja sva.

Ospirajo od osmih, ura je 19:57 in čez traso visi vrstica z napisom 'zaprto'.

Kmalu se odprejo in ko ugotovijo, da nisva rezervirala je v hiši kar nemir.

Presneto. V celem zalivu je pet bark, na obali pa sta dve gostilni. Menda to ne bo problem podellat?

Potem vidiva, da resno mislijo. Vse mize na terasi so rezervirane, odprejo posebno sobo (kjer je sicer hladilnik za pijače) in nama notri uredijo mizico.

Tudi prav, bova imela pa svojo privatno sobo.

Postrežba je simpatična. Spoznava vse tri brate, ki strežejo in očeta, ko kontrolira, če vse teče kot je treba a seveda tudi streže. ženski del družine je verjetno v kuhinji. In presneto dobro vedo, kaj delajo. Hrana je izvrstna. Ponudijo nama še lokalno malvazijo z otoka Vulcano (ekološka pridelava, itak).

Nimam pripomb. Od predjedi do sladice same petke (od pet).

Spotoma nama gazda še razloži, kako sta z nonotom uredila lokal in pobarvala napise in pohištvo, ponosno pokaže obledelo fotografijo na steni, kjer sta nono in nona. Simpatično sta uredila. Recimo omara je prebarvana v kabino za preoblačenje na plaži, nekaj napisov pa je v lokalnem dijalektu.

Ko plačujem nad kaso visijo slike mladih fantov, ki zdaj strežejo. Prava familijarna birtija.

Admiralica je čisto mehka in dobre volje. Odtajevanje skrinje na dan počitka je pozabljeno, ko pa gazda odnese ostanke rib za hišo in pokliče mačke k večerji je pa itak zmagal.

Odveslava (no, Lili vesla, jaz se peljem zraven, saj se ve, kdo je kapitan) na barko. Še en karibski rumček za zahko noč, malo posediva zunaj in čas je za spanje. Lep dan je bil.

Jutri pa bo treba naprej proti Messinski ožini. Scila je najin cilj. Upam, da bo vsaj malček pihalo, da ne bova čisto celo pot premotorirala.

14. julij 2020, torek

Gelso (Vulcano - Eolski otoki) - Serra di Corba

Zjutraj rahlo pihlja, kar je za naju znak, da najprej dvigneva jadra in šele nato pristaviva kavico.

V napovedani bonaci je treba izkoristiti vsako sapico, če je in dokler je.

Seveda pogledam v motorni prostor, če je vse suho (odsidrala sva se z motorjem), in vse je suho kot poper.

Med jadranjem je motor ugasnjen, nato pa veter ugaša. Ko hitrost pade globoko pod 3 vozle prižgeva motor in rutinsko pogledam v motorni prostor.

Tam pa voda.

Pa ne že spet !!!

A tokrat imam srečo. Voda še teče. Najtežje je odpraviti napako, ki se pojavlja samo občasno in ne več kje je.

Zdajle pa teče kar konkretno in sicer iz tanke črne cevke. Voda pada na tla, delno pa tudi na pogonsko os. Ta se vrti in jo razprši naokoli. Zato je bilo tako težko locirati izvor vode.

Takoj, ko vidim vso to štalno rečem Liliki, če ugasne motor.

In potem on jadra, jaz pa popravljam. Vetra skoraj ni in brziva med 1,5 in 2,5 vozla, pri tem pa se umikava tankerju in več potniškim hidrogliserjem. Sva ravno na avtocesti med Milazzom in Eolskimi otoki.

Cevka je oddušnik odzračevalnega ventila antisifona morske vode, ki hladi motor. Pravzaprav hladi hladilno tekočino v izmenjevalcu toplote, saj imamo dvojni sistem hlajenja. Morska voda hladi antifriz, antifriz pa v zaprtem sistemu hladi motor.

Ko morska voda opravi svojo nalogo hlajenja antifriz gre po cevi naprej v izpušni sistem, kjer se meša z izpušnimi plini in jih s tem hladi in duši zvok. Da pa ne bi voda zalila motorja, kadar je motor ustavljen, mora biti vmes antisifon z oddušnikom.

Ko je v cevi pritisk (takrat, ko motor teče) je ventilček zaprt in voda normalno teče po cevi.

Ko pa se motor ustavi pritiska ni več. Takrat je v cevi nekaj podtlaka. Ventilček, ki je montiran zelo visoko nad motorjem in seveda visoko nad vodno linijo, spusti v cev nekaj zraka. Stem prepreči vdor vode v motor.

In ta ventilček se je zatikal in se ni zaprl, ko je bil v cevi pritisk. Zato je voda iz cevi tekla ne le v izpušni sistem ampak tudi skozi oddušnik in po tanki cevki v motorni prostor.

Odstranitev ventila je neprijetno delo, saj je montiran zelo visoko in bi rabil zelo gibljive roke in oči na koncu prstov. Nekako mi vseeno uspe odvititi vse skupaj in ga odpreti. Potem sem notranjost dobro očistil z močnim kisom in staro zobno krtačko in ga sestavil nazaj.

Lilika je tačas rešila vsa bližnja srečanja. Tako tankerja, ki rabi par milj, da se obrne, kot hidrogliserjev, ki en za drugim vozijo turiste na Eolske otoke s hitrostjo nad 25 vozlov.

Ko poženeva motor ventil dela in ne pušča vode. Resno upam, da bo zdaj nekaj časa mir.

Mirno morje izkoristiva še za to, da pretočiva nafto iz kanistrov v levi, sedaj prazen rezervoar goriva. Raje to narediva sedaj in imava vse pripravljeno, kot da bi morala pretakati nafto, ko bi je zmanjkalo še v desnem tanku.

Približuje se nama dež, Lilika ga opazi prej, kot radar. Ker tudi malo zagrmí in udari par strel izklopiva večino elektronike.

Od dežja na koncu ni bilo veliko, le par kapljic, je pa deževni oblak malenkost popravil veter, tako da lepo jadrava proti cilju.

Vetra je zmeraj manj in pade pod 5 vozlov.

Odločiva se za sidranje v lepi vodi na peščeni plitvini kake 3,5 milje pred Mesinsko ožino. Bližje se ne sme, ker je naravni park in je sidranje prepovedano. 500 m pred ciljem pa se s kopnega na naju požene veter.

Presneto, kje je bil ta veter cel dan, ko smo ga rabili?

Napovedano je 5 vozlov s severa, piha pa 20 vozlov z juga.

Nič ne kaže, da se bova kopala, saj veter tako nažiga, da ni veselja. Tudi rola naju precej. Upam, da se tole kmalu umiri, sicer ne vem, kam naj se dava.

Tudi pred Scillo ni sidrišče nič boljše. Vse je odprto.

Bomo videli, kaj prinese večer.

Preplula sva 30 milj in naredila 3 ure na motorju

Slika je od včeraj. Večina plovil iz sidrišča proti večeru odpluje. Zadaj je plažica.

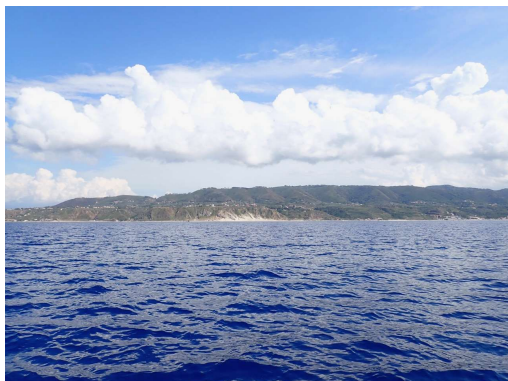
Takimle se je Lilika izogibala s hitrostjo 1,5 vozla.

Antisifon z oddušnikom, ko sem ga že potegnil iz motornega prostora in odprl.

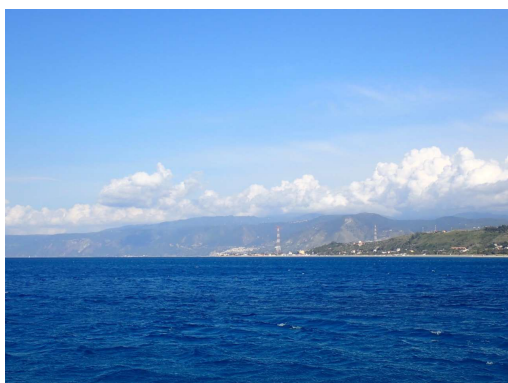
Tale ventilček je bil zapacan.

Zanimivi nanosi peska visoko na obalo.

Najino sidrišče, Veter kar vstrajno nabija.

Proti vzhodu pa se že vidi vhod v Messinsko ožino

Sredozemlje 2020

Italija - Calabria

15. julij 2020, sreda

Serra di Corba - skozi Messinsko ožino - Roccela Ionica

Veter se je ponoči malo unesel, valovi pa se niso dosti zmanjšali. Pamo smo se rolali, malo smo spali, a ni bilo tako hudo. Zjutraj piha 7 vozlov v smeri za laško orco, zato se kar odpraviva. A še preden imam jadro povsem na vrhu in sidro iz vode pade veter na polovico. Vseeno počasi pujsava proti Messinski ožini in pijeja jutranjo kavico. Kopat se nama ne da.

Pred rtom zaženeva motor, saj skozi ožino ne bi rad plul na jadra, če ni vetra. Messinska ožina ne razočara.

Takoj pri rtu opaziva dolgo črto valov, kot bi mimo peljak kak velik gliser v polizpodrivnem načinu. A ni nikogar, valovi pa so ves čas na istem mestu in se deloma podirajo in mešajo. Srečala sta se dva morskata tokova in to je črta vrtincev.

Rek Med Scillo in Caribdo baje pomeni med med skalo in vrtincem. To je bila dilema s katero so se srečevali ribiči z malimi čolni v ožini. Danes je lepo vreme, nič ne piha, pa je morje tako zmešano. Zlahka zapeljemo čez črto valov, razen tega, da avtopilot malo potelovadi, in da se hitrost malo spreminja ne čutimo nič. Malo naprej je še ena taka črta valov in vrtincev.

Nato pa se začno nevarnosti Messine današnjega časa: Veliko število trajektov, ki povezujejo celinsko Italijo in Sicilijo.

Ti se ves čas vozijo čez preliv počez na trafic separation cono, po kateri vozijo v obe smeri ladje. Ladje niso problem, saj so predvidljive, trajekti pa vijugajo, da se izogibajo ladjam. Za piko na i pa dela zmedo še patrolni čoln finančne policije, ki seveda ne uporablja AISa. Ribiči, pa cikcakajo po ožini, ko lovijo ribe.

Takoj južno od ožine je nekaj vetra in lahko jadrava. Stiskava v orco, a brez par obratov ne gre.

Medtem delava vodo in pereva perilo.

Ves čas voziva orco, ker se veter obrača tako hitro, kakor zavija obala. Za vsakim rtom upam, da bom lahko malo popustil, pa ne gre. Potem vetra spet zmanjka.

Dan je turoben in preko krme opazujem dež nad ožino.

Čez čas naju doseže. Dež ni bil samo slab. Prinesel je tri dobre stvari:

Dober veter, opral je jadra in barko, ter ohladil je ozračje.

Veter ni prav dolgo trajal. Sploh ne znam prešteti, kolikokrat sem danes pospravljaj in spet odvijal flog.

Calabrija nima dobrih sidrišč. Obala je ravna, odprta na jug in ponavadi z juga prihajajo valovi. Še marine so redke in nekatere preplitve za nas. Če danes ne bo mogoče spat na sidrišču pred marino bova pač jadrata naprej.

Zvečer se naredi prav lep veter in lahko jadrava proti cilju.

Nekaj milj pred ciljem pa se tale 'lep veter' ojača precej bolj, kot bi si midva želela. Kmalu ga je krepko čez 20 vozlov in ko zaključiva drugo krajšavo na glavnem jadrju in pospraviva flok ga je že 25 vozlov.

Samo na glavno jadro na drugi krajšavi plujemo med 5 in 6 vozli kljub valovom.

Kar pe me žalosti je pa dejstvo, da je ta veter prinesel valove, ki pluskajo čez barko in kmalu sva slana oba v kokpitu in cela paluba, ki jo je prej dež tako lepo opral.

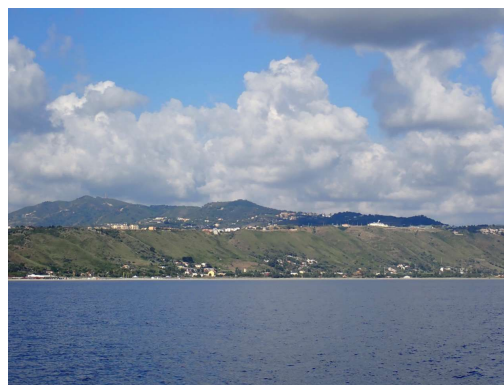
Na sidru je kar divje. Pošteno se rolamo.

En dvojni rumček, pa da vidimo. če se bo dalo kaj spati.

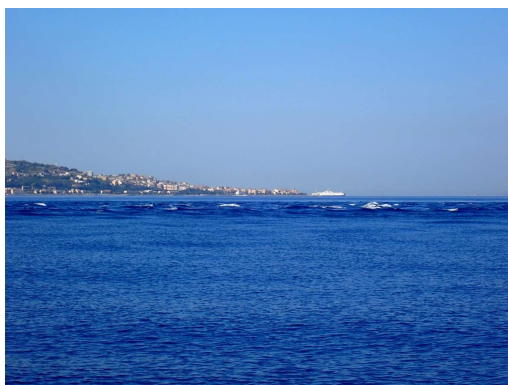
Danes sva v 15 urah in pol preplula 75,6 NM in naredila 9 ur na motorju.

Na sidrišči sva bila kar daleč od obale, pa je bila voda globoka le 5 metrov.

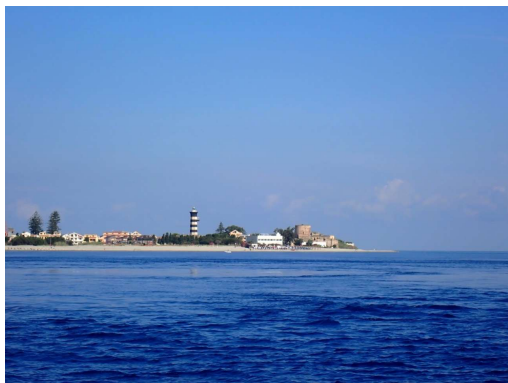
Jutro je bilo še sončno, a so oblaki obetali razvoj dežja, saj so rasli in zapirali nebo.

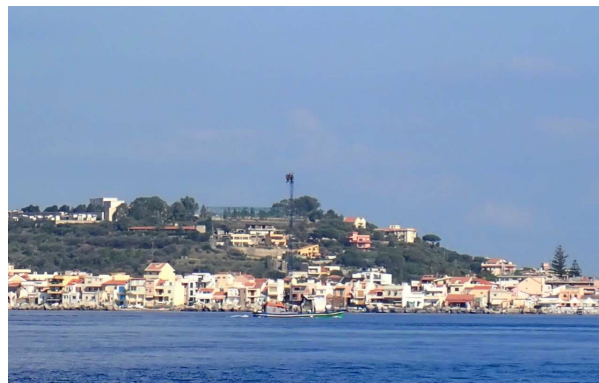
Morje je povsem mirno, a v ožini se dela takle val.

Vmes je voda taka, kot bi brbotala.

Ponekod so vrtinci. Danes so bili neizraziti in počasni. Malo so odvisni od bibavice in vetrov.

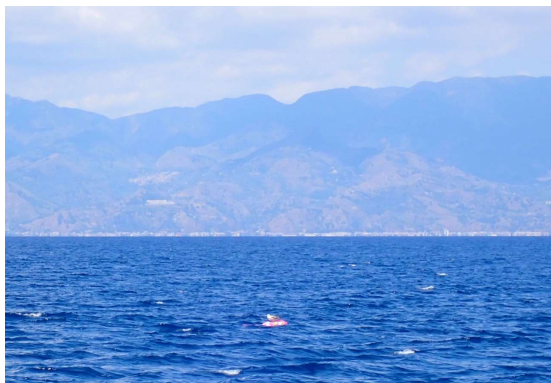
Ribiški čolni imajo zelo visoke konstrukcije na katerih čepi opazovalec.

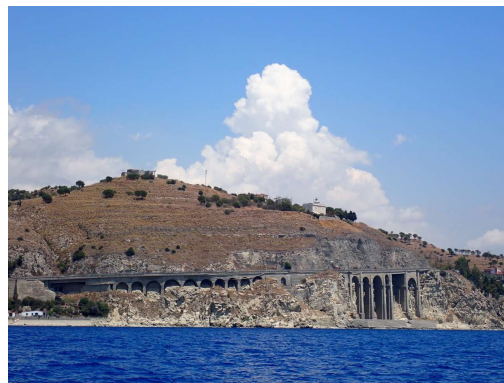
En stolp gre v višino, skoraj tako dolg pa tudi naprej pred čoln.

Sploh si ne bi mislil, da tista štanga nad mestom spada k malemu čolnu.

Najbolj len galeb na svetu. Na plasični blazini se vozi naokrog.

Zanimivi podporni zidovi železnice.

16. julij 2020, četrtek

Roccela Ionica - Capo Rizzuto

Nekako smo prespali noč, malo se je umirilo, a to ni pravo mirno spanje.

Oba sva že utrujena, a čez ta podplat italijanskega škornja se je treba nekako prebiti.

Ob šestih pogledam iz barke in nič ne piha. Ugasnem sidrno luč in grem še malo počivat.

Okrog osmih pa prijetno piha, zato hitro prižgem instrumente in dvignem sidro in jadra.

Odlično jadram v pravi smeri s hitrostjo nad 6 vozlov. Veter je v bok in barka je čisto mirna, saj jo jadra držijo, da se ne ziba več.

A to traja le 500 m. Potem pa veter začne crkovati.

Čez pol ure imam prednja jadra zvrta in plujem na motor, pravega vetra je manj, kot 5 vozlov v polkrmo,

No, čez dan se situacija popravi. Večino časa lahko jadrava, občasno motorsailava če je vetra premalo.

Čez zaliv Squillace lepo vleče in dobro napredujeva.

Nad celino je deževen oblak, a danes nas dež ne doseže.

Le valov nimava naštudiranih. Izgleda, kot da prihajajo po malem iz vseh smeri.

In spet bova spala na odprtem. Lahko izbirava, da sva delno zaščiteni iz vzhoda ali delno iz zahoda, oboje ne gre. Sever imava zaščiten, na jug pa je odprto v vsakem slučaju. Le kje so kakšni varni, zaprti zalivi, kot jih je polno na Jadranu ali v Grčiji.

Izberava si zaliv 5 milj zahodno od rta Rizzuto, za las izven cone B naravnega parka. Zdi se mi, da bo tule še najboljša zaščita.

In res, ko sidrava je precej mirno.

Dno pa žal ni najboljšo. Svetloba ni bila dobra, ko sva sidrala in z vrha je dno izgledalo kot zaplate mivke, in vmes nekaj trave. Dolga peščena plaža in nanosi peska za plažo so potrjevali moje domneve.

Ko se zasidrava in se greva kopat pa z masko pogledam dno.

Žal tisto ni mivka ampak so skale, vmes pa globoke razpoke in dolga trava.

Sidro izgleda, da drži (zataknjeno za rob skale) a če se bo ponoči veter kaj dosti obračal imava lahko jutri težavo izvleči sidro. Celo veriga se lahko zatakne med skalne bloke. Edina sreča je, da je plitvo (slabih 5 m), in da je voda topla. Upam, da jutri ne bo treba v vodo reševati sidra.

Proti večeru se veter začasno obrne in takoj se naredijo kar veliki valovi. Piha ravno iz jugozahoda in valovi imajo 400 milj morja, vse od Libije, da se razvijejo.

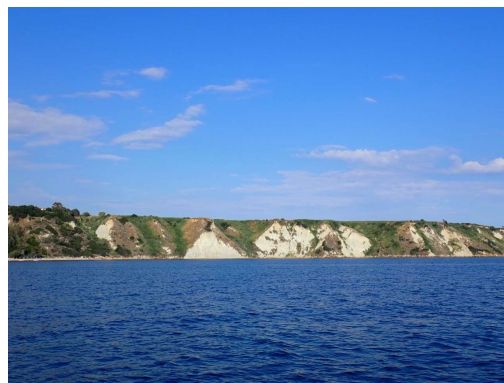
Po napovedi naj bi tega vetra le 8 vozlov, pa jih je 15 in pihalo naj bi z zahoda, in ne z jugozahoda in še to le nakaj ur, preden se veter obrne na severozahodnik in sever, od koder sva dokaj dobro zaščiteni.

Medtem, ko tole pišem se moram kar držati in ni nič prijetno. Upam, da bo noč boljše, kot je večer.

Danes sva v slabih devetih urah preplula dobrih 47 NM in naredila 4 ure na motorju.

Jutranji pogled na Roccelo Ionico preden dvignem sidro.

Najino sidrišče danes zvečer.

17. julij 2020, petek

Capo Rizzuto - Gallipoli

Veter se je ponoči dovolj obrnil v severozahodnik, da so se valovi malo zmanjšali in smo lahko spali.

Bolj, ko sva študirala vreme, manj nama je bilo všeč.

Čez golfo di Taranto morava danes, ali pa še dolgo ne, razen, če želiva 20 vozlov in nad meter visoke valove direktno v premec.

In ne, tega res ne želiva.

Za danes je napovedano dopoldan bolj malo vetra za laško orco, popoldan 10 do 15 vozlov polkrme, pozno zvečer pa dobrih 20 direktno v premec.

Skoraj 90 NM imava, torej je treba kar zgodaj na pot, da bova čimmanj časa izpostavljena vetru v premec. Čeprav zjutraj še nič ne piha ob sedmih že dvignem sidro. Je pa že bolje motorirati v bonaci, kot pa proti valu in vetru.

Sidro uspem dvigniti brez večjih težav. Majčkeno se je zataknila veriga med dve skali, a je hitro spustila. Sidro pa se je kar v uspešno odpelo. Ker je bila bonaca je bilo odsidranje lahko, saj se je videlo po tleh. Sidro je odlomilo en kos skale. Skala je v bistvu konglomerat - peščenjak, ki je pretrd, da bi se sidro lahko zakopalo, a na srečo kovolj krhek, da ni bilo treba v vodo odhakat sidra. Malo se je barka pozibala sem in tja, pa smo odlomili vogal skale in dobili sidro ven.

Včeraj so za zvečer napovedali 8 vozlov in je pihalo 15.

Danes je napovedanih dopoldan 5, popoldan pa 10 do 15 a piha dopoldan 3, popoldan 0.

Verjetno je kriv oblak, ki je prekril celotno območje in ubil veter, čeprav je napovedano, da bo oblakov od 0% do 3%, je cel dan oblačno.

V začetku imava močan protitok. Vozel, vozol in pol, ob rtu na nekaterih mestih celo 2 vozla.

Motorju sem nabil obrate na 2300, pa še je hitrost pod 5 (po gladki vodi). Normalno bi s temi obrati plul 6,5 ali več.

Tok se zmanjša in potem izgine šele potem, ko sva že daleč v zalivu Taranto. Ali bi bilo bolje reči morju Taranto, saj je zaliv širši od Jadranskega morja na nekaterih delih.

Dopoldan ujamemo malo vetra (3 do 4 vozle z boka), kar nam doda kak vozle hitrosti pri motoriranju, a ni niti za razmišljati, da bi lahko ugasnil motor.

Hja, če ne bi za ponoči napovedali 20 vozlov v nos bi lahko počasi pujsala, tako pa morava vzdrževati hitrost nad 5 vozli. Iz dolgočasje dam ligenjčka s trnkom plavat, čeprav si ne obetam ulova. Tule je toliko ribiških bark, da verjetno vsako ribo sproti ujamejo. Žal še vedno na veliko uporabljajo vlečne mreže, ki delajo ogromno škodo na morskem dnu.

Ena taka mreža naredi po mojem v eni uri več škode, kot jaz s sidranjem v celem življenju.

Šele po osmi zvečer pihne najprej 5 vozlov in potem 8. Se pravi trije boforčki s strani.

Ker sva pozna ne ugasneva motorja, le zmanjšava obrate, da obdrživa dobrih 6 vozlov hitrosti.

Okrog devetih pa pihne od spredaj. Deset, potem petnajst in nato 20 vozlov.

Vremenska napoved za to uro je 1 vozle vetra. Ampak vedela sva, da bo severnik zapihal, je pač zapihal malo prej, kot so meteorologi predvidevali. Morda je zaradi oblačnosti fronta napredovala nekaj hitreje, ker je ni ustavljal južni veter.

Le še 10 milj imava. Pospravim jadra, saj v tole ne bova cikcakala. Obrate nabijeva na 2400, da obdržimo hitrost blizu 5 vozlov. Val je pač kratek in strm, kake pol metra ga je a dobro ustavlja barko. V nekaj minutah je barka vsa slana in ko gledam naprej, da koga ne povoziva, večkrat dobim pršec v glavo.

A valovi so iz minute v minuto manjši, saj se bližava cilju. Sidrala bova južno od mesta Gallipoli in se val ne more razviti, ker nima prostora.

Na AISu gledam 42 m jahto, ki je sidrana pred plažo in si mislim, da bi jaz izbral boljše mesto za ta veter. In, kot bi me slišal se čez čas začne premikati in se presidra.

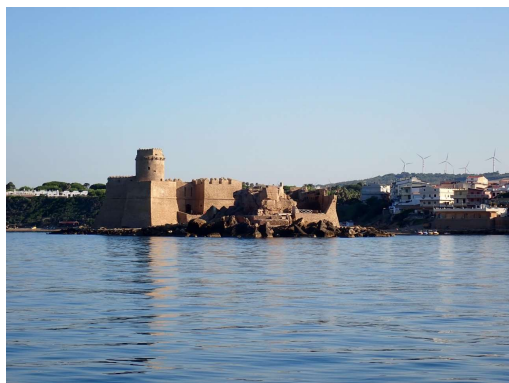
Tam, kamor sva namenjena sta že dve barki, a ni panike, prostora je za 20 plovil. Veliko dvojbornico vidiva na radarju, lučke pa nobene. Šele, ko sva ji čisto blizu opaziva, da ima utripajočo malo lučko - tako, ki jo kupiš za par € v vrtnih centrih. Na 200 m se je ne vidi. Barka te velikosti bi morala imeti sidrno luč, ki je vidna 5 NM daleč. Druga jadrnica ima pošteno sidrno luč, kot se spodobi.

Je pa vseeno težko prepoznati sidrne luči, če je v ozadju mesto, saj je na obali neskončno drugih luči.

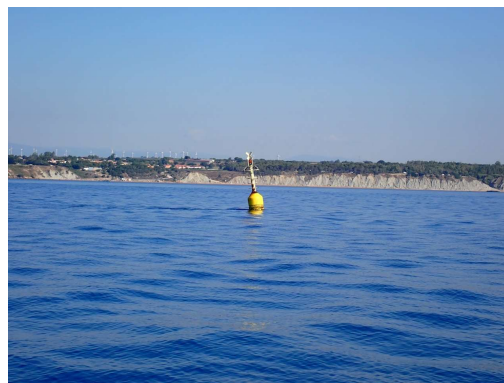
Kakorkoli, malo čez enajsto zvečer vrževa sidro v 10 m globine v mivko, južno od mesta.

Danes sva v dobrih 16 urah preplula 89 NM in motor je delal cel dan (16 ur).

Veter žvižga, a vala tule ni. Mislim, da se bo dobro spalo. Tudi prevroče ni, 25°C je, prejšnje dni je bilo topleje.

Castello pri capo Rizzuto.

Vetra nič, toka pa dovolj, da je boja postrani in za njo morje žubori. Seveda je tok v nos.

18. julij 2020, sobota

Gallipoli

Zvečer smo bile v tem delu sidrišča 3 jadrnice, ponoči je sidrala še ena.

Ko zjutraj pijeva kavico sva že sama, vsi ostali so že šli.

A nisva dolgo ostala sama. Danes je sobota in vse, kar plava je danes na vodi.

Kmalu je okoli naju čez 20 plovil. Seveda dingijev, scooterjev, SUPov in blazin ne štejem.

Največ je gliserjev, ene jahte so kar hude, nekaj je jadrnic, par katamaranov in veliko manjših čolnov.

Nekateri raftajo po dve, tri ali štiri skupaj in sobotno rajanje se lahko začne.

A naju to ne moti, saj greva itak v mesto.

Lili pravi, da rabi malo rekreacije in bo veslala, da ne rabiva motorja.

Malo me skrbi, saj kar pošteno piha (jasno, da morava veslati proti vetru), valovi so za mali čolniček kar resni, pa tudi sidrana sva daleč od pristanišča. Kar 0,4 milje imava v eno smer.

Priveslava brez težav in zaradi vetra niti ni bilo zelo vroče.

Mestece Gallipoli je sestavljeno iz dveh delov: Staro jedro je na malem polotočku, moderno mesto pa se razprostire v

notranjost celine. Moderni del že z vode izgleda povsem nezanimiv, hiše so majhni bloki v stilu šestdesetih let prejšnjega stoletja in precej razsute, kako izgleda od blizu ne bomo izvedeli, ker pač nisva šla tja.

Staro jedro je očarljivo. Ozke vijugaste uličice, zanimive hiše, palače, cerkve, življenje poteka napol zunaj.

Tu nimajo predsob, tako, kot je navada v Sloveniji. Tu je za vhodnimi vrati stanovanja dnevna soba. Vrata so čez dan na stežaj odprta, tako da lahko gledaš vsakomur v dnevno sobo. Velikokrat na ulico prinesejo kak stol, eni pa so skoraj zablokirali ulico, saj so očitno praznovali rojstni dan (ali nekaj takega) in so na ulico postavili dolgo mizo za katero je sedelo kakih 15 ljudi. Mimo pa se rine par na Vespi. Seveda brez čelad, v kopalkah in z vrečko žez krmilo. Nehote sem se spomnil na Felinijeve filme. Lep sprehod sva si privoščila. Ozke uličice nudijo dovolj sence, da je vmes hladno.

Potem greva nekaj pojest. Lili je našla en odbit lokalček, kjer imajo baje najboljše puccie v mestu. To so nekakšne 'lepinje' iz pica testa, polnjene z različnimi nadevi. Dobro je bilo! Lokal pa je bil res ena mala luknja. Lepo, avtentično. Sedela sva na 'terasi', se pravi na pločniku med parkiranimi vespami in bicikli. Zasedala sva edino mizo, ki jo imajo zunaj. Sredi obroka vidiva najino kelnar'co, kako sede na Vespo in se odpelje. Njen šiht je končan. Še dobro, da je prinesla še eno pivo preden se je opeljala. Plačava pač lastniku.

Sledi še malo sprehoda in sladoled (odličen) in potem greva v eno mini trgovinico s sadjem in zelenjavo in obnoviva zaloge, ki so nama povsem pošle. Med drugim sva kupila tudi lonček bazilike, pa kapre v soli in sušene paradižnike je imela na reinfuzo. Žal sosednje trgovinice, kjer imajo kruh, mleko in podobne stvari odpirajo šele čez dobro uro. Pa kdaj drugič.

Pomol, kjer sva pustila čoln je zelo popularen med otroci. Skačejo s pomola, dva sta v našem čolnu, z vesli mahajo po zraku in se imajo pač nadvse super.

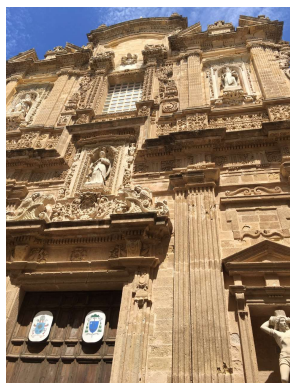
Midva se imava malo manj super, saj je v čolnu precej vode, prej suha brisača pa plava v luži sredi čolna.

Ampak nič ne manjka, nič ni razbito. Otroci se pač igrajo s tem, kar je okoli njih. Mi nismo bili dosti drugačni. Pojem osebne lastnine nas tudi ni preveč zanimal. Če je bilo nekje drevo, nas ni zanimalo čigavo je, ampak samo kako se spleza gor. Če je čoln tam, se pač igraš z njim.

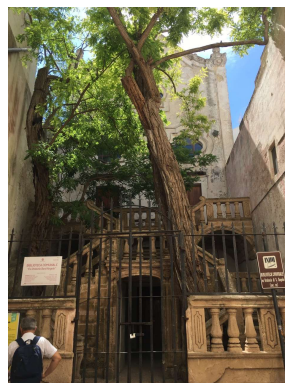
Malo sem se delal jeznega, pa so samo prisrčno mahali in rekli hvala. Ja, hvala, saj sem jim popestril soboto.

Ko veslava nazaj vetra skoraj ni več. Kapanje se še kako prileže.

Zvečer stampedo davnih obiskovalcev sidrišča poteka v drugo smer in že pred prvim mrakom je sidrišče spet prazno in mirno.

Ene cerkve so prav zanimive.

Zelo stara knjižnica. Danes je zaprta.

Lepa hiša. Precej kamna je zelo krhkega in ga voda izpira.

Jaz klasično pico, Lili puccio. Njeno je bilo boljše.

Tole pa je terasa lokala, kjer sva bila edina gosta. Ni ravno huda šminka.

Na srečo imajo veliko pivo (0,6 l).

Pa še en grad.

19. julij 2020, nedelja

Gallipoli - Capo di Otranto

Zjutraj se odpraviva proti jugu, v Santa Maria di Leuca.

Nimava daleč, le 25 nautičnih milj in veter piha proti najinemu cilju.

10 vozlov ga je, a se bo čez dan verjetno okreplil. Ne prižigam motorja, le dvignem sidro in odvijem flok.

Veter me lepo obrne, jadro se napolne in počasi plujeva. Ja, vem, velika genova bi bila boljša, a zdaj ne grem menjat jader.

Hitrost je v začetku 3 vozle, a kmalu naraste na 4 in nato na 5.

Nikamor se nama ne mudi.

Ko sva že čisto blizu cilju pa se veter obrne in zapiha z juga. Laška orca, saj že plujeva na jugo vzhod.

Še enkrat preveriva napovedi in nekaj časa bo veter še z juga, potem se bo obrnil. Bo pa v Otrantskih vratih danes precej šibkejši, kot jutri.

Torej, plan se spremeni: Greva kar naprej, potem obrneva okrog pete italijanskega škornja in nadaljujeva proti severu, proti Otrantskim vratom in s tem proti Jadranskemu morju.

Žel veter z juga prav hitro ugasne in ga nadomesti severnik.

Zapihal je precej prej, kot so ga napovedali. In močnejši je. Ampak jutri bo še močnejši.

Ali greva nazaj, ali nadaljujema? Tam na Leuci sidrišče ni kaj prida, saj je morje vedno zmešano in se slabo spi. Bova kar nadaljevala.

Pričakujeva protitok in veter v premec in to tudi dobiva.

Valovi so precej zmešani - nekaj jih je še od prejšnjega vetra, nekaj jih je od novega vetra, nekaj pa pač zato, ker so to Otrantska vrata in se spodobi, da so tu valovi.

Orcala levo desno ne bova, saj ne prideva nikamor. Prižgeva motor in nabijem obrate na 2400, da se sploh kam premikamo.

Preko vode plujeva 5 do 6, po GPS-u pa 3. Kadar naju napade prav močan vlak valov se skoraj ustavimo.

Barka ječi, ko skače iz vala na val, pršec je v zraku.

Sicer je piha tako močno, pravega vetra je le 15 vozlov, občasno naraste na 20, a špičasti valovi skačejo v zrak, ko se zaletavajo in voda prši naokrog.

Občasno naju pošteno zalije preko premca. Še dobro, da sva v pričakovanju tega namestila zaščite pred pršcem, ki povsem zaprejo prostor med sprayhoodom in biminijem in nudijo tudi bočno zaščito za večino kokpita.

Glavno jadro je na drugi krajšavi, predna jadra so zvita, saj je kot v veter preoster. Glavno jadro naju malo stabilizira in doda vozle hitrosti.

Hja, še kakih 20 milj bo treba potrpeti, pa bo. Barka se mi smili, Lilika tudi, ampak če hočeva priti kmalu na Jadran ni druge izbire. Naslednje dni bo vetra in valov kvečjemu več. Jugo bo zapihal šele čez en teden, če lahko verjamemo napovedi za cel teden vnaprej. A tudi takrat tale plovba ne bi bila lahka. Čakati še en mesec na res dobro vremensko okno pa se mi ne da.

Kmalu po sončnem zahodu sva blizu svetilnika pri rtu Otranto in sva s tem zaplula iz lonskega v Jadransko morje.

Sidro vrževa v zalivu dobro miljo pred mestom Otranto. Tu sva že spala in takrat je bilo mirno, čeprav je zunaj precej pihalo.

Danes ni tako mirno. Dobro naju ziba. Upam, da bomo kaj spali, a v samem mestu otranto ni bolje. Tam je sidrišče še slabše zaščiten. Zdajle ponoči pa ne bi rad vlekel blatnih štrikov in se vezal v marino, ki je ne poznam.

Ko sidram in pospravljam jadra vidim, da je bi zlahka z ograjice in ostalih delov nabral en lonček solnega cveta. Vse je prekrito s soljo. A s tem se bom ukvarjal jutri.

Danes sva preplula dobrih 50 NM in za to porabila več kot 11 ur. Pvi del je bil lahkotna vožnja z vetrom v krmo, drugi del pa nabiranje proti toku, vetru in valovom.

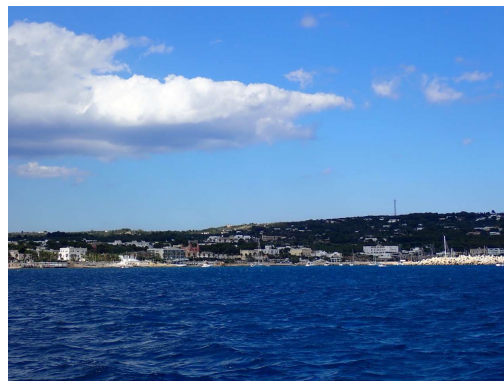
Včeraj nisva dobila kruha, pa ga je Lilika spekla - v prvem mirnem delu današnjega jadriranja.

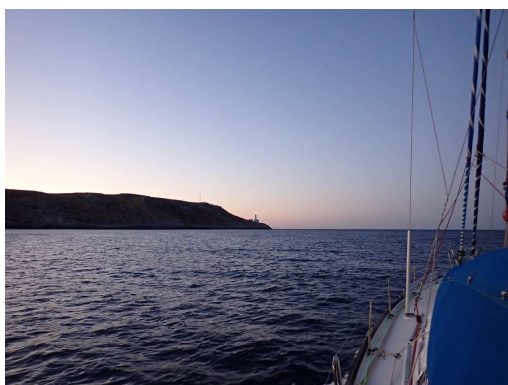
Kruh je ne samo dober, ampak tudi lep. Je že naštudirala ladijsko pečico na plin.

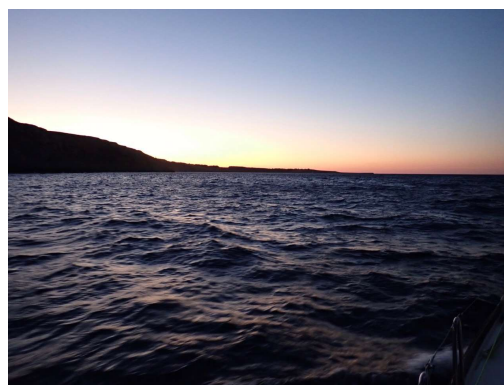
Santa Maria di Leuca. Stopnice je dal zgraditi Mussolini.

Sidrišče pri Leuci je precej zasedeno.

Svetilnik na rtu Otranto.

V tem zalivu pa bova vrgla sidro.

20. julij 2020, ponedeljek

Capo di Otranto

Spalo se je klub zibanju kar dobro. Veter je nažigal celo noč in le proti jutru je popustil za slabo uro, preden je spet ojačal. Kot bi zajel sapo.

Ja, danes je veter še močnejši, kot je bil včeraj. Po eni strani je torej dobro, da sva šla včeraj do Otrantskih vrat, po drugi strani pa imava sedaj bolj ubogo prognozo za naprej in precej omejene opcije. Morda bi bilo bolje, če bi ostala v Gallipoliju še par dni, a takrat je prognoza izgledala drugače.

Močno bo pihalo ob obali navzdol še tri dni, vse do noči s petka na soboto, če si spet ne premislijo.

Kratkih skokov tule ne moreva delati, saj ni ne marin ne sidrišč, ki bi bile primerne za ta veter in našo barko.

Brindisi je baje ena žalost, prva dobra opcija za naju je Monopoli, ki je kakih 80 milj daleč (če je notri prostor pa vidiš šele, ko zapelješ v luko), ali pa Mola di Bari, do koder je 100 NM. 80 do 100 NM je definitivno preveč poti za nabijanje v veter, val in proti toku, torej morava čakati vsaj do petka zvečer.

Lahko bi šla v mesto Otranto, a sidrišče je za ta veter preslabo zaščiten, marina pa tudi admiralici ne paše. Tule se lahko vsaj kopava.

Danes nisva šla na kopno. Mogoče poizkusiva jutri zjutraj, če bo vsaj za kratek čas veter toliko popustil, da lahko lansirava čoln.

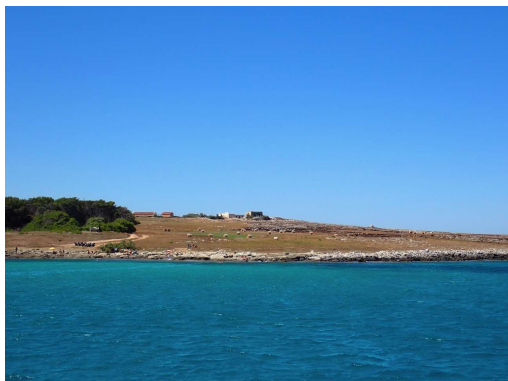
Na obali itak ni nič, a mogoče se sprehodiva do jezera, ki je v bližini.

Če se bova samo guncala tule na barki še tri dni se nama ne piše nič dobrega in se bova še skregala.

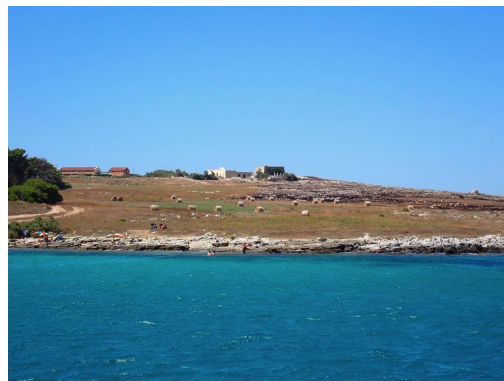
Delati se ne da kaj prida, saj preveč ziba barko, internet sprejem pa je tako slab, da s težavo kaj ujameš.

Pač malo več bereva.

Me prav zanima, če mi bo uspelo danes objaviti slike.

Pogled z barke na bale sena na travniku.

Pa še čisto nekaj drugega: bale sena.

21. julij 2020, torek

Capo di Otranto

Lahko kar prepisem včerajšnji dnevnik.

Veter je enak, gunca enako, dogajalo se ni prav dosti.

Razen, da sem danes za moje pojme nenormalno veliko visel na telefonu, kadar je bil signal. Ta malo pride in malo izgine. Zraven nas je sidrana železna barka, ki se mi zdi znana. Ime ji je White Lady in po moje je lastnik Slovenec. Barko sem letos na najini poti že nekajkrat videl in že takrat se mi je zdela podobna barki, ki sem jo videl pred skoraj desetimi leti v marini Portorož in nekaj let kasneje v okolici otoka Korčula.

Jutri se verjetno dobimo s še enimi Slovenci, ki so sidrani v luki Otranto, takoj okoli rta. Tudi oni čakajo na boljše vreme za pot na sever.

Proti večeru sem spustil čoln in odveslal na obalo. Veter je namreč nekoliko popustil in valovi so manjši.

Kratek sprehod do jezera se je tako lepo izkazal, da jutri pregovorim še admiralico, da gre z mano in stopi na trdna tla.

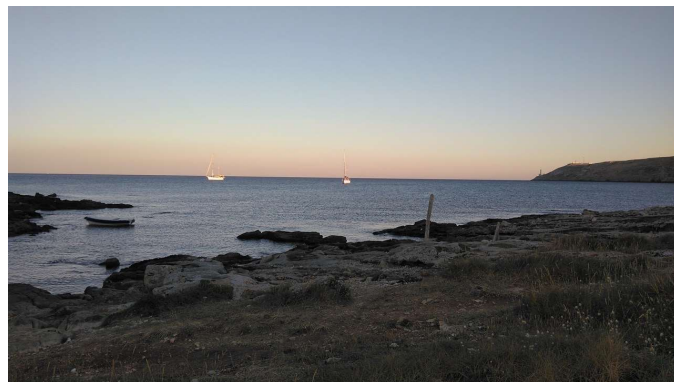
Kdaj greva naprej je odvisno od vetra, oziroma še bolj od vremenarjev. Ko bodo napovedali kolikor toliko ugoden veter bova šla.

Če pa bo potem res pihalo tako, kot so napovedali pa je seveda že druga zgodba.

Morda bo to v četrtek, mogoče v petek, bomo videli.

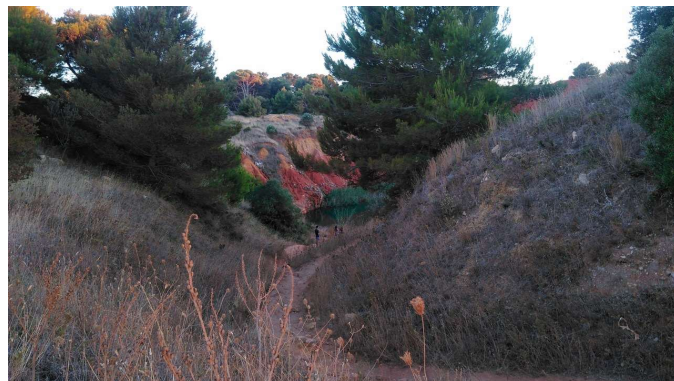
Heron se blašči v večernem soncu. Od tu izgleda, kot da valov sploh ni.

Družbo mu dela White Lady.

Sidram čolnič in ga vežem na skalo. Res je dober čoln za veslanje. Če si sam čoln kar leti.

Našel sem jezero.

V resnici je lepo. Barve so nore celo zvečer, ko je dan že ugašal.

jezero

22. julij 2020, sreda

Capo di Otranto

Dve možnosti sta: Ali se je veter nekoliko umiril, ali pa smo se navadili nanj.

Bolj verjetno je da smo se navadili nanj.

Ko ob šestih zjutraj ugasnem sidrno lučko in pogledam po sidrišču, je White Lady še tam.

Ko ob pol devetih pijeva kavico, pa je ni več. Pogledam na AIS in je še v dometu. Na sever gre in še ni daleč.

Malo kasneje pa opazim, da obrača. Kmalu zagledam njene jambore izza rta in pripluje nazaj v zaliv. Sidro vrže nedalče od tam, kje rje bila prej.

Očitno vreme za pot na sever še ni dovolj dobro.

Naslednja drama se zgodi kasneje, ko vidiva, kako SAR barka obalne straže prišlepa v zaliv jadrnico. Sidra blizu nas.

Kaj je bilo narobe ne vem, gre pa za italiansko jadrnico, en sam jadrlec je na njej.

Zvečer je ni bilo več. Očitno je pospravil napako, ali pa ga je odšlepala komercialna vlečna služba.

Danes smo se dobili s posadko Altopa, ki so pripluli okrog rta v naš zaliv. Super dan smo preživeli skupaj.

Malo pri nas, malo pri njih, vmes smo šli pa še skupaj pogledat jezero.

Zdaj vem, da je to boksitno jezero. Verjetno so kopali boksit za pridelavo aluminija in ostala je globoka luknja, ki jo je napolnila voda.

Barve jezera so neverjetne. Voda odseva v živozeleni barvi borovcev in ločja, kontrast pa daje močno rdeča zemlja, ki jo je erozija oblikovala v labirint jarkov in grebenov.

Kot bi stopil v nek drug, začaran svet.

Danes še ne greva naprej. Bomo videli, kako bo jutri. Morda zvečer in udariva eno nočno?

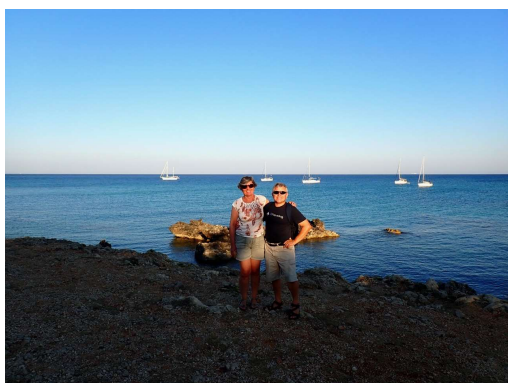
Bomo videli, kaj porečejo vremenarji.

SAR je privlekel jadrnico v naš zaliv.

Heron se blešči v soncu.

Cela posadka Herona je po dolgem času spet stopila na trda tla. V ozadju Heron, Altopo, Whit elady, porišlepana jadrnica in še ena, ki je sidrala danes. Toliko bark v tem zalivu še nismo videli.

Boksitno jezero. Zelen odsev je prav neverjeten.

Jezero.

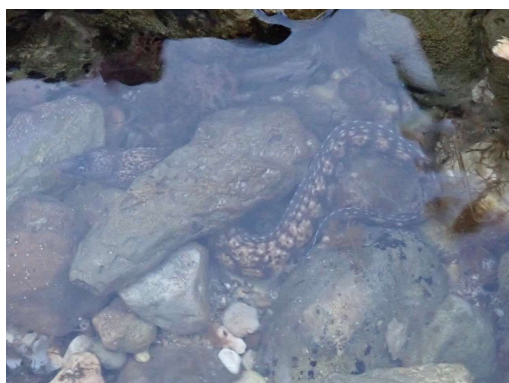
Od erozije razjedena zemlja, jezero in ena postavna mladenka.

Še enkrat.

Jezdeci. Glede na konjske fige je to kar prometna pot za konjenike.

Ko odvezujemo čoln, da odveslamo nazaj na barko prestrašimo še eno lepo mureno.

23. julij 2020, četrtek

Capo di Otranto

Danes sem se naučil par stvari.

White lady je res slovenska barka.

Prijatelj mi je sporočil, da je od njegovega strica. Slovenija je res majhna, vsi se nakako poznamo, če ne direktno pa prek posrednika. Zgodaj zjutraj je še bila na sidru in sklenil sem, da ga grem obiskat, a po kavici je bil že na poti. Zdaj mi je bilo še bolj žal, da sem včeraj okleval in nisem odveslal do njega, da ga pozdravim. A zunaj ga ni bilo videti, lahko bi bil utrujen od poti in bi spal. Ne morem nekemu kar butat po barki, če ga ne poznam.

In še eno lekcijo sem se naučil: Papir res vse prenese. Slepo sem zaupal Imrayevemu vodiču in verjel Trevorju in Dinah Thompson, da je Brindisi samo industrijsko mesto, ki ne nudi nič pametnega jadralcem razen zavetja.

Zdaj pa sta dve možnosti: Ali Thopsonova sploh nista bila tam (oziroma se ustavila le v marini) in nimata pojma, ali pa sta hotela skrivnost obdržat zase.

Danes sem zvedel, da delam napako, če Brindisi spustim. Škoda, da tega nisem vedel prej, bi mogoče kako drugače planiral postanke. A vremenska napoved je taka, da morava kar hitro naprej, če hočeva biti v začetku meseca v Dalmaciji. Izgleda, da si bova naslednjič vzela več časa, saj kamorkoli bova šla na pot iz severnega Jadrana morava tu mimo. Se že vnaprej veselim, da imam za naslednjič eno dobro novo točko za raziskat. Je pa res, da naju je tale veter zaustavil za dolgo časa. Na jadrnici si pač odvisen od vremena, predvsem od vetra in valov.

Zvečer sva šla na pot. Veter je malo popustil. Ni še idealno, saj imava še vedno 10 do 15 vozlov v nos, a je bolj 10 kot 15 in je v trendu upadanja. Tudi valovi so se unesli. V prednji kabini se verjetno še vedno ne bi dalo spati, a zadaj bo, upam, čisto znosno. Če bo šlo vse po planu bova zjutraj v Monopoliju.

Admiralica se rada vrača v kraje, kjer se je dobro počutila in Monopoli je eden takih.

Pripravljena je celo noč motorirat, da ga vidi.

Na sploh so tale italijanska mesta lepa. Midva imava oba raje mala mesteca ali vasi, po možnosti ne preveč turistično razvite. Velikih industrijskih središč ali hotelskih kompleksov pa se izogibava.

Zato pa je najin najljubši otok v Karibih Barbuda. Ko je nekdo enkrat rekel, da tam nič ni, sva rekla: Seveda, točno zato.

V času zapisa tega dnevnika sva dobrih 5 NM severno od mesta Otranto. Vetra je dobrih 10 vozlov v nos, jadra sva zložila in motorirava. Protitoka je med 0,5 do 1 vozla, valovi pa so večinoma precej pod pol metra in niso hudi. Le občasno nas kakšen malo bolj zamaje in upočasni.

Zdaj grem počivat, Lilika pa ima prvo stražo.

Sredozemlje 2020

Italija - Puglia

24. julij 2020, petek

Monopoli

Nočni plov je minil brez posebnosti.

Seveda je takale obalna plovba nekaj drugega, kot plovba po odprtem morju. Lokalnega prometa je tudi ponoči dovolj, da ne moreš preveč počivati.

Malo dalj od obale je bila prava avtocesta ladij, vedno si videl vsaj tri ladje ali več, na AIS-u še precej več.

Midva sva se držala nekoliko bližje obali. Tu je bilo precej ribiških bark, ko smo jim pustili dovolj prostora, da se ne bi znašli v kakšni njihovi mreži.

Veter bi ponoči po napovedi moral obrniti v severnik in celo severovzhodnik in upal sem na vsaj malo jadriranja, a se to ni zgodilo. Ves čas je pihalo iz severozahoda, kamor sva plula midva. Je pa bil veter iz ure v uro šibkejši in valovi so se temu ustrezno zgladili. Vožnja ni bila naporna, a motor je delal non stop na dobrih 2000 obratih.

Tok je bil večino časa nasproten, kar je logično, saj tak pač je tok v Jadranu. Ob hrvaški strani teče gor proti Sloveniji, ob italijanski strani pa dol proti Otrantu in naprej.

Prijetno sva bila presenečena, ker nama je tok zadnjih 15 milj celo malo pomagal, a pa vsaj ni bil nasproten. Morda se že čuti vpliv ostroge škornja, ki malo zavrtinči tok v tem delu.

Malo pred poldnevom se veževa na Margerita pomolu v Monopoliju. To je pomol, kjer si lahko največ 24 ur, je pa brezplačno. Žal sva upoštevala tablo, kjer piše, da moraš poklicati kapetanijo.

Prejšnjič sva to ignorirala in je bilo vse v redu.

Tokrat pa sva jih poklicala in so rekli, naj čakava na barki, da pride nekdo iz zdravstvene kontrole, potem pa še na kapetanijo.

To je eden od razlogov, zakaj imava rada sidranje. Nobenih papirjev, nobenih formalnosti, samo vržeš sidro in se greš kopat.

Tule za visokim zidom je resno vroče. Pomol z zidom ustavi veter in sonce dobro pripeka. Čez čas se prikažeta dva s kapetanije in nama po krajšem intervjuju izročita par obrazcev.

Rečeta še, naj obrneva barko, da bo premec gledal ven iz luke. Tudi prav, Odvezat, prevezat bokobrane in vrvi in znova pristat. Vročina ne popušča.

Potem se lotiva obrazcev. Najprej izpolneva tistega za Covid, ga skenirava in pošljeva na ustrezn naslov. Tri strani dolg obrazec je.

Potem izpolneva še onega za kapetanijo, ki je podoben, kot pri prehodu meje. Vsi podatki o barki in posadki, od kod prihajamo in kam gremo itd in se po žgočem soncu napotiva v kapetanijo, ki je seveda čisto na nasprotni strani luke.

Tam sva opravila dokaj hitro.

Vse skupaj je trajalo precej dalj, kot normalno traja, da sidrava, spustiva čoln in odveslava na obalo.

Mi je žal, da nisem obupal, ko prvič niso dvignili telefona in bi imela manj cirkusov. Preveč se drživa vseh predpisov in pravil.

Mestece pa je še vedno tako očarljivo, kot je bilo pred letom dni.

Seveda ne moreva mimo panzarotijev, Lili se celo spomni, da je stregla ista punca. Če bi si jaz zapomnil kelnarco izpred enega leta bi bilo že sumljivo, zakaj mi je tako všeč. Svetuje nama tudi kam na dober sladolead in dobro je svetovala.

Medtem so nama zaprli trgovinico, a nič zato. Tu je vse čisto blizu. Greva pač malo na barko in prideva nazaj, ko je vse spet odprto.

Zvečer v mestu še spijeva dobro lokalno vince in nekaj prigrizneva in kar dobro utrujena se vrneva na barko. Če ne bo prevroče bomo danes dobro spali.

Od Otranta do tule sva preplula 80 NM in za to porabila 17 ur. Ves čas sva motorirala.

P.S.

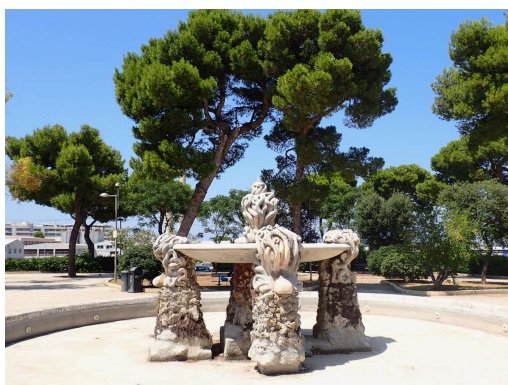
Slik ni veliko, saj sva Monopoli poslikala že lani.

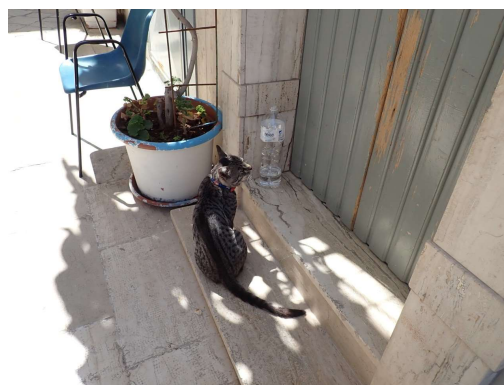
Heron vezan v luki. sva ga že obrnila.

Na poti do kapetanija. V daljavi je Heron. Dolga pot po soncu je do kapetanije.

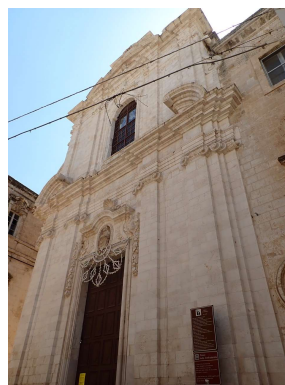
Zanimiv vodnjak v mestu. A brez vode.

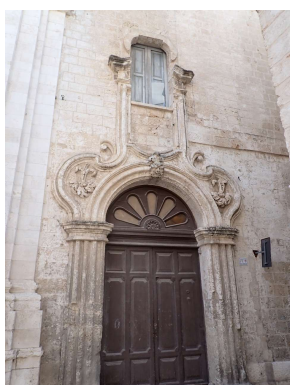
Mačka se je pritožila, da je ne spustijo noter.

Monopoli, pogled z morja, ko se bližaš luki.

Cerkev

Lep portal.

25. julij 2020, sobota**Monopoli - Mola di Bari**

Zvečer se nekaj močnejše zapihalo in čez nas je šla manjša nevihta, ki je s strelami delala precej reklame zase, a je za nas minila brez dežja.

Na dveh jadronicah, vezanih za nami je bilo neko neko vznemerjenje, a ne vem točno kaj se je dogajalo.

Ena od bark ni vezala špringa in jo je veter malo porival naokrog. Zjutraj je tista za njo imela razbito eno navigacijsko luč. Ali se je to zgodilo sinoči, ali pa je tisto že stara rana pa ne vem.

Zjutraj sva skočila še v mesto in nabavila par svežih stvari. Zdaj, ko spet imava baziliko v lončku je nujno imeti na barki dobro mozzarella in paradižnik za caprese. In nikjer nimajo boljše, kot v mali trgovinici v starem delu Monopolija.

Če admiralica tako reče, bo že res.

Današnja plovba je kratka. Vsega 12,5 NM poti imava in si lahko privoščiva počasno pujsanje, če ne bo dovolj vetra.

V začetku je veter res slab, le kakih 6 vozlov pravega vetra je, pa še precej v nos ga imava, kratkih valov pa je še nekaj ostalo.

Vseeno poizkusiva jadrat. Glavno jadro, ki je bilo še na drugi krajšavi dvigneva do vrha, razvijeva flok in ugasneva motor. Sprva jadramo s 4 vozli, a se veter sčasoma malenkost okrepi. Ravno dovolj, da lepo jadramo s šestimi vozli hitrosti. Na srečo se je tudi smer malo popravila in sedaj lahko vozimo laško orco direktno proti cilju.

Za tole sva si pa zaslužila eno malico. Lokalne specialitete in svež kruh si pripraviva. Ni nama hudega, razen tega, da sem si s paradižnikom popacal sveže hlače.

Poplakneva s kozarčkom belega vina s Sicilije in ugotoviva, da ne smeva več piti vina 'za nazaj'.

Če namreč ugotoviva, da je neko vino nenormalno dobro, ne moreva več nadomestiti zaloga. Midva pa sva v Španiji pila vino s Kanarov, na Srdiniji vino iz Španije, na Siciliji vino iz Sardinije, tule v Pugliji vino iz Sicilije. Očitna napaka. Preiti morava na sprotno testiranje.

Ob 15:30 sidrava znotraj valobrana v Mola di Bari. Sidrišče je kar polno, saj je sobota in se tu tare lokalnih čolničev, ki so prišli na sobotno kopanje in sončenje. Zunaj je nekoliko preveč valovito, pa se je večina raje spravila na sidro kar znotraj valobrana. Izgleda, da so danes prepluli vsak po kakih 200 ali 300m. V primerjavi s tem se najinih današnjih 12,5 NM sliši že kot resna razdalja.

Proti večeru se sidrišče izprazni. Kopalci so šli domov in midva se prestaviva za 200 m na zahod, bolj za valobran. Tu bova boljše zaščiteni pred zunanjim morjem.

Spustim čoln in odveslava (no, Lili vesla) na najino plažico ob pomolu. Tudi tukaj imajo probleme z zasipanjem pristanišča in en del pomola je že tako zasut, da se je spredaj naredila par metrov velika plažica. Za plažico pa so še vedno veliki črni odbojniki za ladje, kar kaže na to, da je tukaj nekoč bilo dovolj globine za ladje.

Gledava veliko floto ribiških bark in se čudiva, kako goste mreže imajo. To res pobere iz morja vse. Samo v tem malem pristanišču je gotovo 20 ladij z mrežami, ki jih vlečejo po dnu in takih pristanišč je ogromno. Čudno, da je sploh še kakšna riba v morju.

Večer v mestu je bil lep, edino malo preveč sva se najedla.

V mestu je živahno. Stare mamke posedajo pred hišami in opravljajo, otroci se igrajo na velikem trgu, lokali so polni do zadnjega kotička, klopce in terase so dobro obiskane. Promet je pa itak italijanski kaos, a vse nakako deluje. Tudi tukaj je pri nakupu avta pomembno, da ni preširok.

Malo sva pa presenečena, da tako piha. Ribiške ladje se kar dobro zibajo, pa so globoko v pristanišču, Heron na sidru pa veselo opleta z jamborom. Pomol ima na zunanji strani kakih 5 do 6 m visok zid in mene zanima, kakšno je morje zunaj. Splezam po lestvi gor in . . .

. . . dobim pršec slane vode v obraz. Ja, zunaj je očitno kar divje. Veliko se ne vidi, a sliši se bučanje valov.

Odveslava na Herona in ga komaj ujameva, saj pleše na sidru, naju pa veter skoraj zanese mimo, a ga ujameva v prvem poizkusu.

Res upam, da se tole hitro pomiri, da bomo boljše spali.

Jutri morava naprej, da ujameva dober dan za prečenje na Hrvaško. Upam, da bo vreme v redu.

26. julij 2020, nedelja**Mola di Bari - Manfredonia**

Zvečer smo se kar dobro zibali v luki na sidru, a še dobro, da nisva bila kje zunaj, saj je moralo biti precej divje.

Sredi noči se je veter malo umiril in smo lepo spali, dokler niso komarji prileteli do barke. Le kdo jih je klical.

Kemične vojne se prej nismo šli, ker je bilo itak preveč vetrovno, da bi komarji lahko letali. 'Forth uparjalnik proti komarjem' damo v mali invetretček, in je hitro mir. Sliši se kot reklama, a stvar res deluje.

Zjutraj se zbudim zgodaj.

Napovedan je severozahodnik, ki naj bi čez dan obrnil v sever in celo severovzhodnik. Zjutraj naj bi bilo 15 do 20 vozlov v upadanju čez dan na 10 in manj.

Najina smer pa je severozahod.

Se pravi, da kasneje kot štartava, boljše bo. Ampak imava dolgo pot, skoraj 70 milj, in bo treba poiskati nek kompromis.

Prijetno presenečen zjutraj ugotovim, da piha 9 vozlov zahodnika.

Predvidevam, da je to vpliv termike, nočnega burinčka. Če ga izkoristim in plujem na sever bom neredil nekaj milj proti cilju in imel boljši kot za kasneje, ko tega vetra zmanjka.

Ob pol osmih zapustiva luko.

Zunaj pa je morje čisto zmešano. Ni čudno, da smo se notri zibali. Glavni val je s severa, vetrovi val je z zahoda, potem je pa še cela zmešnjava ostalih valov, ki jim ne vem ne izvora ne smeri.

Zelo težka vožnja je. Veter niha tako v smeri, kot v moči, valovi nas na trenutke povsem zaustavijo. Na avtopilota sploh ne morem voziti, še na roke težko sledim spremembam vetra.

Prižgem še motor, da nas izvleče, če nas valovi zaustavijo ravno takrat, ko je luknja tudi v vetru. Pa ne gre nikamor.

Napredujemo 2 vozla, proti cilju vozela in pol. Ni šansa, da naredim takole 70 milj.

Sprememba plana: Bari. To je nekaj milj daleč, a proti naravi se pač ne da. Medtem se tudi veter obrne in piha točno v nos in se okrepi. Val nas vsake toliko zaliva čez palubo, pršec je posolil barko tako, da skozi okna sprayhooda ne vidim skoraj nič več, hitrost pa je komaj 3 vozle.

Ko plujeva mimo valobranov Barija imava občutek, da je postalo morda malenkost bolje in admiralica da pobudo, da nadaljujeva.

Težka pot je. Kot bi bil v pralnem stroju. Tako zmešanega morja že dolgo nisem videl.

Popoldan se veter končno postavi tako, kot je bilo napovedano in lahko ugasneva motor. Še vedno pa tole ni piknik.

Glavno jadro je na drugi krajšavi, zunaj je viharno prednje jadro in en mali košček floka. To je dovolj. Piha 15 do 20 vozlov pravega vetra s sunki do 25. Voziva laško orco, torej imava navideznega vetra nekaj več.

Valovi pa so kratki in jezni. Začela sva delati vodo, pa ne gre, ker je v vodi toliko zračnih mehurčkov, da watermaker ne dela dobro.

A iz ure v uro, iz milje v miljo sva bližje cilju. Valovi se malo umirjajo, verjetno se že pozna nekaj zaščite ostroge - globlje, kot plujeva v Manfredonski zaliv, bolj znosno postaja. Kmalu lahko postopoma odvijam flok in z več jadri lažje premagujemo valove.

Ob sončnem zahodu sva pred Manfredonijo.

Spet ena kritika Thompsonovega pilota: Tisto, kar on imenuje v knjigi 'dve milj dolgi valobran' sploh ni valobran, ampak je neka konstrukcija na stebrih. In ti stebri niti slučajno ne zaustavljajo valov in swela s severa. Med njimi je dovolj prostora, da vmes lahko plujejo čolni. Kaj piše knjige, če nima pojma. Na satelitskem posnetku pa res izgleda kot valobran.

Spremeniva plan mikrolokacije in namesto pred plažo blizu gradu sidrava v umetnem zalivu, ki je nastal med valobranom starega ribiškega pristanišča in valobranom nove ogromne marine. Lepo sicer ni, saj so okrog naju le valobrani, a morje je precej mirno. Itak bova samo prespala in greva potem naprej. Če bova zjutraj imela dovolj volje in energije za ogled mesta se bova že prestavila na primernejše mesto.

Iz ribiškega pristanišča pa se valijo horde ladij. Takega stampeda še nisem videl. Že celo uro vozijo ven v skoraj strnjeni koloni. Zato pa dobiš frito misto in mini sipice, saj polovijo vse dokler je še čisto majhno.

A očitno kakšna riba še ostane, saj sva danes videla, kako so tune lovile neka manjše ribe.

Nagnale so jih v krog in potem je bil masaker. Voda je kar vrela. Od zgoraj pa so pridno pomagali galebi in viharniki, ki so tudi prišli na svoj račun.

Danes sva v 13 urah preplula 67 NM po precej valovitem morju, od tega prvi del zelo počasi na motor, drugi del pa dosti hitreje na jadra.

Tune lovijo jato rib.

Kako vemo, da so tune, ker skačejo ven. tule je ena na sliki.

Divji boj.

Voda se kar peni.

27. julij 2020, ponedeljek

Manfredonia - Mattinata - Mattinatella

Sidrišče je bilo eno najmirnejših v zadnjem času in dobro sva se naspala.

Okolje je precej dolgočasno med dvema valobranoma, voda pa, no, voda je pod standardi na katere sva navajena zato dvigneva sidro še pred kopanjem.

Najprej zaplujemo v ribiško пристanišče, da si z barke od bližje ogledava grad in stari del Manfredonije. Prevroče je in se nama ne ljubi na obalo.

Ugasneva motor in počasi pujsava ob obali.

Veter se je namreč zelo polegel in s tremi vozli drsiva po gladki vodi in opazujeva obalo, ki potuje mimo naju.

Ko hitrost pade pod 2 prižgeva motor za zadnji dve milj.

Ustaviva se v Mattinati, dobrih 10 milj proti severovzhodu od Manfredonije.

Skopava se, ampak admiralica ugotovi, da je vidi več ljudi, kot ptic, zato se prestaviva par milj naprej v Mattinatello.

Tu se nad morjem dvigajo mogočne skalnate stene v katerih mrgoli ptic, predvsem hudournikov.

Nekaj ljudi je vseeno tu okoli, vsega človek pač ne more imeti.

Voda ni videti dosti boljše, kot prej. Cel Manfredonski zaliv je namreč zelo plitev in na dnu je blato in pesek. Še 10 milj od obale je globine komaj kaj nad 10 metrov. Prejšnje dni je bilo precej vetra in valov, voda se še ni zbistrila. Verjetno pa tudi na desetine ribičev, ki vsako noč vlačijo mreže po tleh pripomore h kalnosti vode.

Vseeno se prileže ohladitev, saj je zunaj krepko čez 30°C. Še zdajle, ob 21 uri je v barki 32°C.

Plus točke pa so dobili, ker je voda celo zame dovolj topla.

Proti večeru spustiva čoln in odveslava od blizu pogledat skale in votline.

Super je, ker lahko ob obali veslaš v senci pod pečini, čeprav je sonce še dokaj visoko na nebu.

Zaveslava še v kakih pet lukenj, ki jih je tu vsepolno.

Ena je zanimiva, saj ima veliko dvorano, ki ima več vhodov. Skozi enega zaveslava not, skozi drugega pa spet ven.

Tak lenoben poletni dan se prav prileže po težkih in dolgih plovih preteklih dni.

Če bi lahko še skupino Italijanov na dveh velikih gumenjakih dal malo bolj na tiho bi bilo pa že kičasto.

Po odlični večerji odpreva buteljko rdečega vina in Andrej, če tole bereš: Hvala. Tale tvoj Primitivo je vrhunski. Pika na i lepega dneva.

Danes sva se le prestavila za dobrih 13 NM.

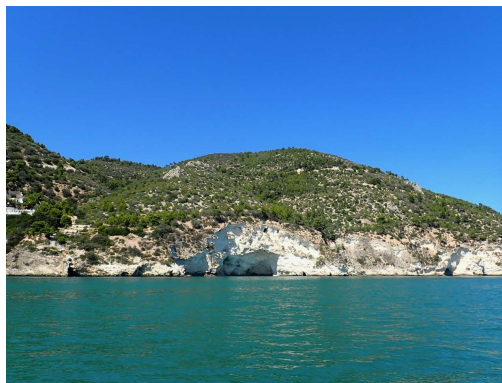
Še enkrat preverim vreme, ampak izgleda, da ostaja prvotni plan: Jutri bova preplula Jadran in greva na Lastovo.

Tule Jadran ni prav ozek, a do Lastova imava le 70 NM.

Napoved pravi, da bodo valovi le mali valovčki (25 do 30 cm), vetra bo za silo dovolj za skoraj orco na celi poti, le prvih 10 milj bo treba odmotorirat. Kako bo pa v resnici, pa napišem jutri.

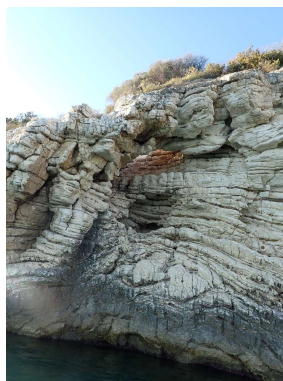
Toliko gradu v Manfredoniji sva videla z barke. Za ogled po komnem je bilo prevroče.

Sidrala sva vsaj 500 m od obale, a že od tu so skale impozantne in lepe.

Drevesa se krčevito oprijemajo razpok in rastejo v skoraj navpični steni.

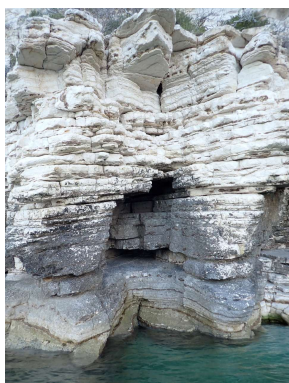
Kot bi velikan pregnetel skalo in jo malo pomečkal.

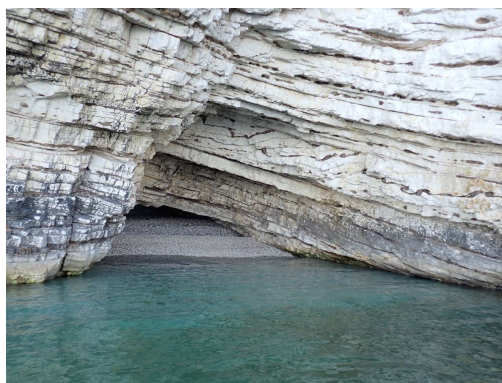
Med plastmi bele skale so temnejši kamni.

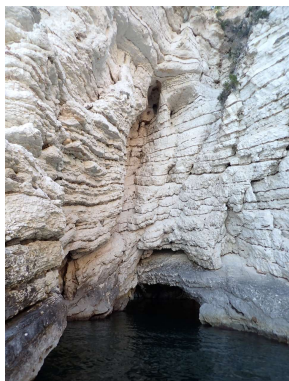
Erozija je naredila zanimive oblike.

mehkejša kamnina je bolj razjedena.

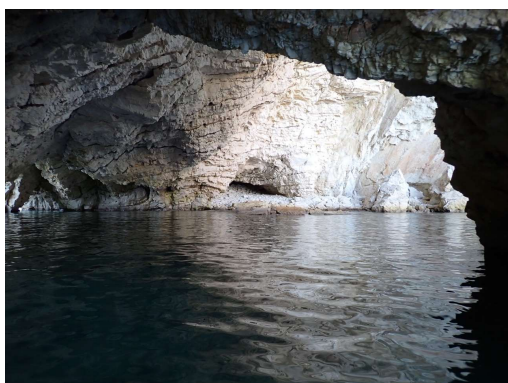
Malih plažic v senci je kolikor hočeš. Dostop le s čolnom.

Lukerj tudi ne manjka.

Skozi en vhod zaveslava noter, . . .

. . in se odločava skozi katerega bova šla ven.

Izbrala sva najvišji izhod.

Sredozemlje 2020

Italija - Puglia, Hrvaška

28. julij 2020, torek

Mattinatella - Lastovo

Ob sedmih vstanem in nekaj čez sedmo odrineva.

Vetra je le za vzorec in še to je v nos, ampak to sem pričakoval.

Visoki klifi veter obrnejo tako, da piha vzporedno z obalo in tak veter lahko pričakujem do Viesteja, ki je skrajni rt ostroge.

Po petih miljah se obala obrne na sever, jaz pa nadaljujem na severovzhod in ugasnem motor.

Ostra orca je, a pravega vetra je 5 vozlov in morje je povsem mirno. Ne drvimo, a plujemo in to skoraj v smeri.

Veter se zelo točno drži napovedi, morda je celo nekoliko več zahodne komponente, kot je napovedano in to je nama v prid.

Tako lahke pasaže se skoraj ne spomnim.

Vozimo laško orco, kot navideznega vetra je med 50 in 60°, valovčki so 30 cm, navideznega vetra je dobrih 10 vozlov.

Edino blizu Viesteja je veter ojačal in sva za pol ure skrajšala glavno jadro, a sva ga kmalu spet potegnili do vrha.

Voziva nekoliko nad smerjo, se pravi nekako med Lastovo in palagružo, da si pridobiva višine za zvečer, ko napovedujejo, da bo veter bolj s severa.

Dolgo časa se to ni zgodilo in spraševala sva se že, če sva ravnala pravilno, da sva rinila bolj v veter, na koncu pa bova morala celo voziti polkrmno v šibkem vetriču.

Ampak veter je se držal napovedi in proti večeru spet lepo plujemo proti cilju z vetrom iz 60° navidezno.

Vmes sva pa potrenirala eno 'pritajevanje' ali kako se po slovensko reče manevru 'heave-to' in se šla na kratko skopat.

Voda sredi Jadrana ni bila tako topla, kot v Mattinatelli, do dna se pa tudi ni videlo.

Edina razburljiva stvar je bilo prečkanje 'avtoceste' velikih ladij.

Midva sva bila na jadra in v tem delu precej počasna (4 do 5 vozlov) in sva morala najti luknjo v dvosmerni koloni hitrejših ladij.

Z AIS-om je to precej lahko. Vedno bolj pa mi postaja všeč tudi navigacijski program Open CPN. Prenosnik sem povezal z AIS-om z USB kablom in vidim AIS podatke tudi na računalniku. Tu lahko zelo nazorno prikazuješ več CPAjev hkrati.

CPA je 'closest point of approach', se pravi točka, ko se neki ladji najbolj približamo. To se dinamično prikazuje na ekranu. Zelo všečno.

Zdajle, nekaj čez devet se sva še dobrih 6 milj od Lastova, ko pristaneva bom dopolnil dnevnik tule spodaj.

Dodatek:

Ob 23 uri sva se vezala na carinskem pomolu v Ublju na Lastovem

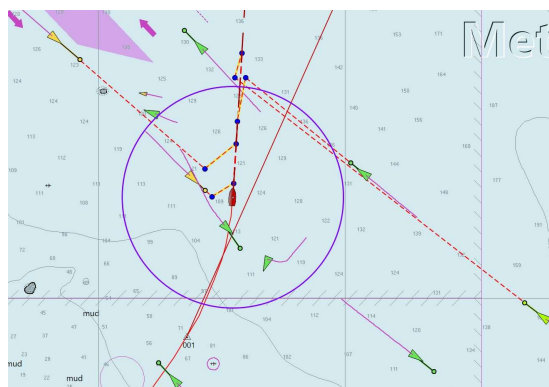
Na telefonske klice se policija ni odzivala, a ko sva pristajala se je pripeljal z avtom na prehod in prijazno pomagal vezati barko.

Očitno imajo stvari pod kontrolo, saj je rekel, da nas je spremljal in da je videl, da prihajava. Zelo prijazen in korekten je bil.

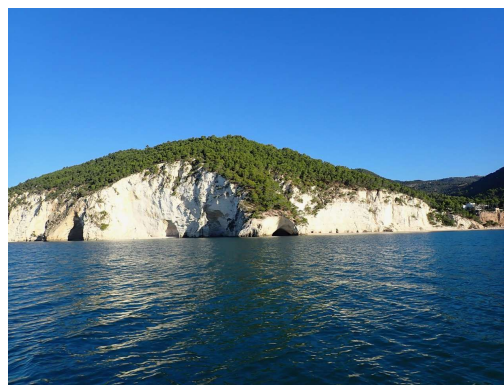
Pustil naju je celo ostati na pomolu do jutra, ko grem na kapetanijo uredit še ostale formalnosti.

Danes sva v 15 urah in pol preplula 72,3 NM.

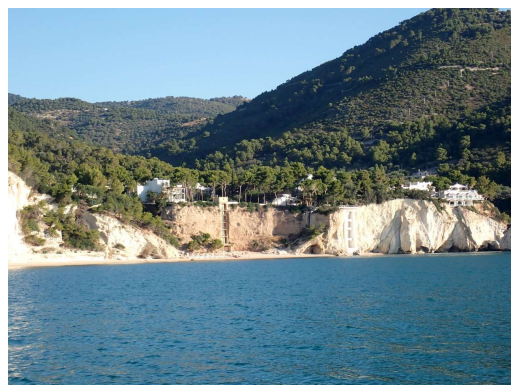
Vetra je bilo malo, vglavnem med 5 in 10 vozli, zato je bila povprečna hitrost le 4,6 vozla, motorja pa je bilo za 3 ure, kar je manj, kot sem danes pričakoval. Morje je bilo gladko, kot bi jadral po kakem zalivu.

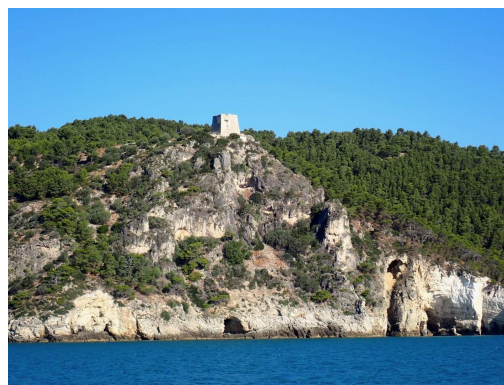
Nekaj ladij je že varno mimo, ta trenutek se ubadamo s štirimi. Ni pa tule tako gosto, kot na primer v Gibraltarju.

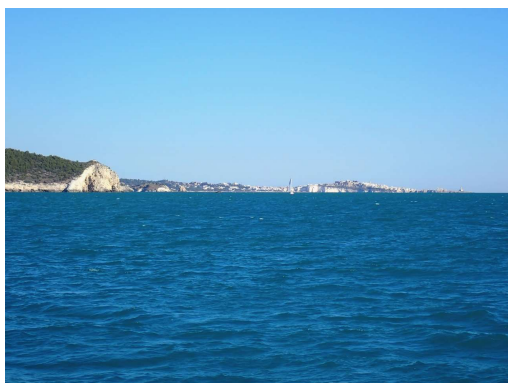
V začetku plujemo mino skal.

Nekateri hotelčki so za goste naredili dvigalo od morja do hotela.

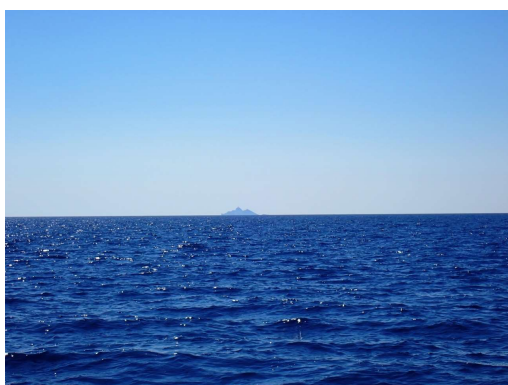
Stari kamni.

V daljavi Vieste, zadnja točka Italije, ki jo zapušča.

Odkar ribiči uporabljajo stiroporaste kasete za ribe je tega v morju ogromno. Nasploh je v Italiji v morju veliko plastike in drugih smeti. Precej več, kot v Španiji.

Plujemo mimo Palagruže. A ne prav blizu.

Sredozemlje 2020

Hrvaška

29. julij 2020, sreda

Lastovo (Ubli) - Korčula (uvala Pržina)

V ozki luki sva bila vezana na carinskem pomolu, na nasprotni strani, niti 30 m od naju pa je bila vezana potniška ladje Jadrolinije z imenom Korčula. Dolga je preko 100 m! Pri prihodu sva celo malo počakala in ji dala prednost, saj se res nisem hotel hkrati znajti v tisti ozki luknji s tako veliko ladjo. Še pred njo, čisto na koncu pred črpalko pa je bila še Jelena, 42 m dolg hiter potniški katamaran. Zvečer naju je policaj opozoril, naj preveriva bokobrane, saj ob 4:30 odpluje potniška ladja in naredi v ozki luki val.

Res me malo po četrti zbudijo motorji in grem gledat, kako bo odplul.

Hkrati odplujeta oba, a začuda me ne naredita nič vala ali omembe vrednih vrtincev. Je pa res, da ni pihalo in sta lahko bila oba nežna na motorjih.

Ob osmih zjutraj grem na kapetanijo. Kepetana najdem v kafiču. Precej nabildan tip, izgleda tako, da bi lahko bitve z roko izpulil iz pomola, a prijazen kot mucek.

On mi ne more obračunati turistične takse po osebah (to je letošnja novost na Hrvaškem). Njegov program podpira le po dolžini barke. Pa se zmenim, da bom TT plačal sam, pri njemu hočem urediti le plovno dovoljenje (bivšo vinjeto). Uradno se temu zdaj reče 'taksa za varnost plovbe in zaščito morja pred onesnaženjem'. Pa ne sme.

Lahko pa, če jaz najprej plačam takso, potem pa mi on izda plovno dovoljenje.

In se sprehodim nazaj na barko plačat preko spleta. Na telefonu tega ne bi rad delal, program, ki ga imajo je za moje pojme precej nepraktičen. Pač, to kar dobiš na javnem razpisu za najnižjo ceno (pa še ta je verjetno prišel zraven po vezah in ne po kvaliteti).

Čez dolgo časa se spet odpravim do kapitana. Sedaj ga ni v bifeju (v pisarni ga itak ni nikoli), ker je na malici. Malo počakam, da se vrne in hitro vse urediva.

Lili bi se šla nekam kopat, a ko sliši koliko računajo za park Lastovo in posebej še za sidranje ji je takoj bolj všeč kopanje na Korčuli.

Nekaj se trudiva z jadri, a ko veter pade pod 3 vozle dokončno obupava. Odmotorirava v zadnji, se pravi najbolj vzhoden zaliv na južni strani Korčule - v Pržino. Ime je dobro izbrano. Sonce 'prži', kot za stavo.

Nazadnje, ko sva bila v tem zalivu, sva bila sama. Tokrat nisva. Okrog 20 jadrnic in katamaranov je sidranih notri. A za

naju se še najde prostor.

Voda je kristalno čista in na dnu se vidijo vsi detajli. Ja pa voda nekoliko bolj hladna, kot v motnem zalivu Manfredonije. Super zalivček je, idilo moti le en jet scooter, ki se cel dan podi gor in dol. Glisira tudi med barkami in zelo blizu plaže. Cel zaliv je širok 500 m, torej v zalivu sploh ne bi smel glisirati.

Izgine šele popoldan, ko se na obisk pripelje policijski čoln. Zunaj so z lučkami in sireno ustavili en gliser. Verjetno je glisiral preblizu obale, potem pa zavijejo še k nam. Samo na hitro pogleda papirje, se zahvali in gre. Je pa očitno prengal tiste z jetom, saj se po njihovem obisku niso več vrnili na vodo.

Večer zaključiva z grilom. Meso iz Italije je odlično marmorirano in lepo sočno.

Je pa naš roštilj v zadnjih zdihljajih. Težke pasaže so mu delno prišle do živega in zdaj malo šklepeta. Dokler bo, bo.

Danes sva v slabih petih urah, v glavnem v bonaci, preplula 23 NM.

Kar nekako se ne morem načuditi, kako mirno in gladko je morje. Krmila sploh ni treba fiksirati, pa nič ne skače levo-desno.

30. julij 2020, četrtek

Korčula (uvala Pržina)

Medtem, ko sem včeraj pisal dnevnik se je zaliv izpraznil.

Ostalo nas je kakšnih 5 bark. Tudi danes ni bilo neke gneče. Par jih je odplulo, par jih je priplulo, zvečer smo ostali štirje.

Danes sva imela počitnice. Malo sem brkljal po barki, a prav pretegnil se nisem.

V vročini itak ni pametno pretiravat.

Zvečer odveslava na obalo in v lokalni okrepčevalnici nekaj pojeva.

Sicer v okrepčevalnici sredi plaže nisva pričakovala Michelinovih zvezdic, a hrana je bila sveža in okusna. Cena zelo ugodna, osebje pa prijazno. Kartic ne sprejemajo, račun bi izdali le, če bi zahteval. Hrvaška, kot je nekoč bila.

Nato pa pot pod noge in do trgovine v Lombardi.

Zanimivost: Na cesti je več hrvaških tablic na avtomobilih, kot slovenskih, a tudi slovenskih ni malo. Drugih pa niti ni videti.

V trgovini se srečava z maskami, prej v restavraciji je ni imel nihče, niti osebje niti gosti.

Saj do trgovine ni prav blizu, a ob osmih zvečer je to lep sprehod. Zjutraj bi bilo mučenje po žgočem soncu.

Končuje se tudi najino obdobje ugodne Euro-tarife za mobilno telefonijo in podatke. Toliko časa sva že izven Slovenije, da nama s prvim avgustom dokončno ukinjajo brezplačne pogovore in brezplačne podatke do zakupljene količine. Enkrat sva že uspela podaljšati (zaradi korona lock-downa sva rekla), zdaj pa je tega heca konec.

Bomo pač malo manj viseli na netu, mogoče bom zato kaj več naredil po barki in raje gledal morje v živo in ne preko satelitskih posnetkov. Mogoče bo kakšna slika manj na dnevniku, a danes jih itak ni. Take počitnice sva imela, da še slikala nisva skoraj nič.

Jutri pa kavica z novimi znanci, Slovenci, ki so sidrani zraven naju.

31. julij 2020, petek

Korčula (uvala Pržina) - Kanal Jezovica (Badija)

Še en lep počitniški dan je za nama.

Nekaj sva brkljala po barki, potem smo se dobili z novimi znanci in se malo zaklepetali. Dobra družba so.

Vse pa sva delala bolj počasi, saj vročina dobro pritiska. Večkrat sva se kopala.

Popoldan sva se predstavila okrog vzhodnega rta Korčule pred samostan na otočku Badija.

Ampak slab čas sva si izbrala.

Cel dan ni nič pihalo, mogoče 5 vozlov, zato odmotorirava tistih par milj okrog rta.

A malo preden prispeva na sidrišče se veter vedno bolj stopnjuje. Očitno je maestral malo zamujal in je hotel nadoknaditi zamujen čas, pa je malo bolj pojačal. Nekaj po četrti popoldan, ko spustiva sidro ga je že okrog 20 vozlov. Saj vem, maestral vleče po kanalu med Korčulo in Pelješcem, zato pa smo hodili surfat ravno sem in na Bol. Čez nekaj ur ga ne bo več, ampak tale trenutek je pa še.

Prav neprijetno je, saj nama hoče prevrniti baziliko, ki se sonči v kokpitu in odpihniti perilo z vrvic. Pa še nekaj malega valčkov se je naredilo. Tudi dosti prometa je tam okoli, preveč za mojo predstavo o idiličnem sidrišču, predvsem pa si ne želiva, da bi sveže oprano perilo kdo poškrpil. Po desetih minutah dvigneva sidro in se prestaviva za pol milje proti jugozahodu.

Tu sva prvič bolje zaščitena pred maestralom in drugič sva izven glavnih prometnih tokov. Pa še gola se lahko kopava, kar bi pred samostanom lahko bila težava.

Maestral se kmalu poleže in narediva si dobro večerjico. No, če sem natančen, Lilika jo naredi, jaz pa medtem odigram eno pasjanso.

Kljub vročini sva naredila par stvari po barki. Zdaj jo morava namreč malo preorganizirati, saj sva se v celem letu dobro razlezla po vseh kabinah. Ko pridejo prijatelji bi bilo dobro, da imajo kakšno posteljo in omarico prosto, da jim ne bo treba spati v kokpitu s prtljago pod glavo.

Škržati veselo nažigajo in tule pod gozdičkom je na sidru prav prijetno. Danes sva se premaknila le za dobrih pet NM, vse na motor.

Najino sidrišče je mirno in samotno. Tako, kot mora biti.

Otočki nad Lumbardo so vedno lepi in tu rad sidram.

Pogled z barke ob sončnem zahodu pokaže, da gneče ravno ni.